

30

ഫിബ്രുവരി 1987
രൂപ 17/-

അവനം

மனித மாடு

சிறுகதைத் தொகுதி
அ. செ. முருகானந்தம்

காத்தவராயன் நாடகம்

யாழ். மாவட்டக் கலாசாரப் பேரவை
கச்சேரி, யாழ்ப்பாணம்.

சி. வி. சில சிந்தனைகள்

விலை : 17/50

சாரல் நாடன்

மலையக வெளியீட்டகம்
57, மஹிந்த இடம்,
கொழும்பு-6.

கியூபா புரட்சிகர யுத்தத்தின் கதை

விலை : 32/-

எர்னஸ்டோ சே குவேரா

எர்னஸ்டோ சே குவேரா

விலை : 78/-

ஐ. லாவ்ரென்சு

N.C.B.H. வெளியீடு
சென்னை.

ஏழு நாடகங்கள்

விலை : 20/-

ஒரு தொகுப்பு

தமிழ் மன்றம்

சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்.

பாதை மாறியபோது

விலை : 8/-

குறுங் காவியம்

காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை
வரதர் வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம்.

கோசலை

அம்மன்

“குலம்!..... மாடுகளுக்குக் கொஞ்சம் வைக்கல் இழுத்துப்போடு மேனே”

குலம் மல்லாந்து படுத்துக் கிடந்தான். ஓலைப்பாயில் தலையணைகூட இன்றித்தான் இவன் படுப்பான். முதுகு வலிக்குமா, இல்லையா? இவன் ஏன் ஒரு காட்டுப் பிறவி மாதிரி இருக்கிறான்!

அம்மா திண்ணைக் குந்தில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தவாறே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“கொஞ்சம் வைக்கல் இழுத்துப் போடன் அப்பன்..... மாடுகள் கத்துதெல்லே!.....”

குலம் நெற்றியில் முழங்கைகளை அழுந்தப் போட்டவாறு, கால்களை ஆட்டியவாறு படுத்துக் கிடந்தான். அம்மா இவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மார்பில் உரோமங்கள் படர்கிற வயது. முரட்டுத் தனமான உடல்வாகு. குரல்கூடக் கட்டைக் குரல், இவனுடைய அப்பா மாதிரி. நெற்றியில் தூக்கிப் போட்டிருந்த கைகளைப் பார்த்தாள். நரம்புகள் புடைத்துக்கொண்டு விம்மித் தெரிந்தன. உள்ளங்கைகள் முதலையின் முதுகு மாதிரி காய்த்துப் போயிருந்தன. விரல்கள் ஒயிலும் கிறீஸும் படிந்து பழுப்புநிறமாகத் தெரிந்தன. நகக் கண்களில் கறுப்பாக ஒயில் அழுக்குப் படிந்திருந்தது.

“குலம்!.....கொஞ்சம் வைக்கல்.....”

அவசரமாகப் பாய்ந்து இடை வெட்டியவாறு மகன் சிடுசிடுத்தான்.

“நீயே இழுத்துப் போடன்..... எனக்கு ஒரே அலுப்பு.”

அம்மா சற்றே வேதனையின் சாயல் படியச் சிரித்தாள்.

சீலன் இருந்தால் இப்படியா எல்லாம் இருக்கும்? அம்மா சொல்லாமலே வேலை எல்லாம் செய்து கொடுப்பான். மாடுகளுக்கு வேளாவேளைக்கு வைக்கோல் இழுத்துப் போடுவான். தண்ணீர் கொண்டு போய் வைப்பான். கோழிகளைக் கவனித்துக் கூடுகளில் அடைப்பான் சமயத்துக்கு தேங்காய் கூட அம்மாவுக்கு துருவிக் கொடுப்பான்.

எவ்வளவு அருமையான மகன்!

அவன் ஏன் அப்படிப் போனான்?

ஊரை நீங்கித் தூரே வயல்வெளிகள் பரந்திருக்கின்றன. இடையிடையே பனங்கூடல்களும் திடல்களும் தனித்துக் கிடக்கின்றன. மாலைநேரங்களில் அம்மா அவ் விடங்களில் புல் செதுக்கிக் கொண்டுவரப் போவாள். சைக்கிள் ஓட்ட முடியாது அவ் விடங்களில். சீலன் சைக்கிளில் சாய்ந்த படியே ரோட்டில் காத்து நிற்பான். அம்மா புல்லுக் கட்டுடன் திரும்பி வரும் நேரங்களை அவன் நன்கு அறிவான். அம்மாவின் உருவம் மிகத்தூரே மங்கலாகத் தெரியும் போதே ரோட்டை விட்டிறங்கி அம்மாவை நோக்கி விரைந்து போவான். பாரத்தை மாற்றிக்கொண்டு அம்மாவுக்கு முன்னே வீட்டுக்கு சைக்கிளில் பறப்பான்.

அம்மா வழியிலேயே துரவில் உடம்பைக் கழுவிக்கொள்ள முருகன் கோயில் மணி சிணுங்கி அழைக்கும். அம்மா உருகியவாறு கோயிலுக்குப் போவாள். பூசை முடிய நன்றாக இருள் சூழ்ந்து விடும். உள்ளங்கையில் பொத்தியபடி விபூதியும், சந்தனமுமாக திரும்பி வரும்போது, சீலன் வீட்டில் 'பளிச்'சென விளக்கேற்றியிருப்பான்.

மேசைக்கு முன்னால் விளக்கொளியில் முகம் விகசித்துத் தெரியும்படிக்கு அவன் உட்கார்ந்திருப்பான். ஏதாவது படித்துக் கொண்டோ, எழுதிக்கொண்டோ இருப்பான். முன்னால் மென்குரவில் இசைத்தபடி ரேடியோ அவனை ரசிக்கும். பக்கத்திலே சைக்கிள் முன்சில்லை ஒயிலாக ஓடித்துச் சாய்த்தபடி அவனைப் பார்த்து பளிர்ரென ஒளிவிசிச் சிரிக்கும்.

மகள் அழகிய மொட்டு. மிகவும் சின்னவள்தான். ஆயினும் குசினியில் தேநீர் தயாரிக்க ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருப்பாள். குலத்தை மட்டும் காணக்கிடைக்காது. அவன் வீட்டில் இருக்கும் நேரங்களை அம்மாவுக்கு அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. அவன் தொழில் அப்படி!

மாடுகள் கழுத்துமணிகள் கிணு கிணுக்க புல்லை அரைக்கின்ற சத்தம் கேட்கும். கூடவே மாடுகள் பலத்து மூசி மூச்சு விடுவதும், வாலைத் தூக்கி ஈக்களை விளாசி விரட்டுவதும், கேட்கும். சாணியின் மணத்துடன் பசும்புல்லின் வாசனை நாசியில் உறைக்கும். கோழிகள் எல்லாம் ஏற்கனவே கூடுகளில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும். குறுகுறு வெனக் கொக்கரிக்கும். 'பட பட' வெனச் சிறகுகளை உல்லாசமாக அடிப்பது கேட்கும்.

சுடச்சுட ஒரு கோப்பை தேநீர்..... கடுமையான உழைப்புக்குப் பின், தொழுகையின் பின், மோகனமான இரவின் பிறப்பு நேரத்தில்..... அருமையான தனது பிள்ளைகளுடன் அம்மா அருந்துவாள். அதுவல்லவோ வாழ்க்கை!

எல்லாமே சீலனுடன் கூடவே சேர்ந்து அம்மாவிடம் பிரிவு சொல்லாமலே போயினவோ?

அம்மா அலுத்தபடியே வைக்கோல் போரை நோக்கிப் போனாள்.

ஒரே வயிற்றில் உதித்த பிள்ளைகள் ஏனே இவ்வாறு வேறுவேறு குணம் கொண்டவர்களாய் ஆகிப் போனார்கள்? இரண்டு பேரையும் அம்மா ஒரே மாதிரித்தான் சீராட்டினாள். ஒரே மாதிரித்தான் உணவூட்டினாள். ஒரே பள்ளிக்கூடத்திலேதான், கொண்டுவந்துச் சேர்த்து விட்டாள். புத்தகங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு, எண்ணெய்ப்பூசி படியச் சீவிய தலைகளுடன் அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் போவதை வாசலில் நின்று பார்த்து ரசித்தாள்.

குலம் மட்டும் படிப்பை ஒரேயடியாகக் குழப்பினாள். அண்ணனுடன் நெகேலும் சண்டை போட்டாள். அம்மாவுடன் கோபித்துக்கொண்டு சிலவேளை சாப்பிடாமலே போனாள். ஆறும் வகுப்புக்குமேல் அவனால் ஏறவே முடியவில்லை. அம்மா அறிவாள், அவனது இனையமகள் மிகவும் புத்திசாலி. ஆனாலும் ஏன் அவனால் படிக்க முடியவில்லை என அம்மாவுக்குப் புரியவில்லை.

சீலன் அமைதியாகப் படித்தான். அவன் மிகவும் அமைதியான மகன். இரைந்து கதைக்கத் தெரியாதவனாக இருந்தான். நடப்பது கூட மிகவும் மென்மை. ஒரு கம்பீரம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆயினும் புல்லுக்குக் கூட நோகாத நடை. கண்கள் பெரிதாக இருந்தன. உள்ளங்கைகள் மென்மையாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தன. நகங்கள் ரோஸ் நிறமாகவும், நீளமாகவும் .....விரல்கள் கூட மெலிந்து நீளமாக நளினமாக இருந்தன. பெண்களைப் போல.

சீலன் ஒரு மோகனமான மாலை நேரம் பிறந்தான். பறவைகளின் கீச்சொலிகள் அடங்கிய பிறகு, மாடுகள் எல்லாம் மேய்ச்சல் நிலங்களிலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்ட பிறகு, மென்மஞ்சட் கதிர்களை மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள் உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நேரத்தில்..... அம்மாவின் இடது தொடையை சற்றே உரசியபடி, ஒரு வளர் பிறை நாளில் சீலன் பிறந்தான். புனர்பூச நட்சத்திரம். 'இவன் பெரிய காரியங்களைச்

சாதிக்கப் பிறந்தவன்' என அவனது சாதகம் சொல்லிற்று.

குலம் அத்த நட்சத்திரம். அதுதான் அவனிடம் முரட்டுச் சுபாவங்கள் சேர்ந்து விட்டனவோ? அத்தம், அதமம் என்றார்கள் சாத்திரிமார்.

மத்தியான நேரம் கொடுமையானது. மௌனமானது. காற்றை வெயில் வீரட்டிவிடும். ஒழுங்கைகளில் படிந்திருக்கிற புழுதியில் கச்சான் வறுக்கலாம் எனத் தோன்றும். பூவரசு மரங்கள் கொடுவெயிலில் வாடித்துவளும். சனங்கள் வெளியில் தலை காட்டவே மாட்டார்கள். சொறி பிடித்த நாய்கள் மட்டும் நாலைத் தொங்கப் போட்டபடி இளைத்தவாறு நிழல் தேடி ஓடித் திரியும். 'கர்ரர்' எனக் கடுமரமாகக் கத்துகின்ற காக்கைகள் நீர் தேடிப் பறக்கும்.

குலம் ஒரு மத்தியான நேரம் பிறந்தான். பிறந்தவுடன் எட்டு இருத்தல் நிறை காட்டினான். அம்மா இராஜவலியில் துவண்டாள். மயக்கம் தீர நெடு நேரமாயிற்று. காய்ச்சல் ஓய சில நாளாயிற்று.

என்னவோ அம்மாவுக்கு குலத்தைவிட சிலனை மிகவும் பிடித்தது. அவன் அவளை விட வளர்ந்து விட்ட பிறகும், மேலுதடு அரும்பிய பிறகும்.....அவனது கேசங்களை வருடுவதில் அம்மா இன்புற்றாள். ஒரு குழந்தையினது போல மிகவும் மிருதுவான தலைமயிர்.

குலத்துக்கு மிகவும் முரட்டுத் தலைமயிர் சுருண்டு சுருண்டு இருக்கும். கண்கள் சிறுத்து உள் வாங்கி இடுங்கி இருந்தன. மேனியில் மண்ணெண்ணெய் நாற்றமும் ஓயில் நாற்றமும், வியர்வை வாடையும் சதாகாலமும் வீசிற்று. அவன் தொழில் அப்படி! குலம் ஒரு மெக்கானிக் ஆகவேண்டி ஆயிற்று, அவனது மாமனைப் போல. நேரங்காலமற்ற வேலை. சில நாட்கள் சேர்ந்தாற் போல வராமல் இருக்க நேர்ந்தது. நேரத்துக்கு உண்ண முடியாமல் போயிற்று. தன்னைக் கவனிக்க நேரமில்லாமல் போயிற்று. அண்ணன் நிறையப் படிக்க வேண்டுமென

நினைத்தானோ, என்னவோ? ஓய்வொழிச் சல் இல்லாமல் வேலை வேலை எனப் பறந்தான்.

நினைக்க நினைக்க அம்மாவுக்கு நெஞ்சைப் பிழக்கும்படி நெடுமூச்சு எறிந்தது

சீலன் ஏன் அப்படிப் போனான்?

அம்மா மெல்ல மெல்ல போரிலிருந்து வைக்கோலைப் பிடுங்கி இழுத்தாள். நாய் அம்மாவிடம் ஓடி வந்தது. கால்களில், 'சில்லென' இருந்த ஈரமூக்கைத் தேய்த்தது. வாலைத்தூக்கி சுழற்றிச்சுழற்றி ஆட்டியது. அம்மா காலால் எட்டி உதைக்க நினைத்தாள்.

நாயின் கண்களில் நன்றி வழிந்தது. அது சீலன் கொண்டுவந்த நாய். அம்மா அதை உதைப்பாளா? கால்களை மடக்கிக் கொண்டாள்.

'சொதசொத' வென்ற மாரி காலத்தின் சோம்பலான ஒருநாளில் சீலன் அதைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். வந்தபோது வெள்ளை நிறமாக இருந்தது. இப்போ பழுப்பு நிறமாக வளர்ந்து விட்டது

மழைநீர் ஓடிக்கொண்டிருந்த தெருக்களில் மிகவும் நனைந்து போய் அனுங்கிய குரலில் கத்தியபடி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. யாருக்கும் தோன்றாத இரக்கம் அவனுக்குள் சுரந்தது. தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். ஓலைப் பெட்டியால் கவிழ்த்து மூடினான். பெரிய காரியவாதி போன்ற பாவனையுடன் அம்மாவுக்குச் சொன்னான்.

"வளர்ந்தாப் பிறகு நல்லது.....மரநாய் வராதம்மா .....கோழிகளுக்குக் காவலாயிருக்கும்"

தினமும் செங்காரிப் பசுவில் பால் கறந்து ஊட்டினான். அவனுக்குத் தெரியும், எந்தப் பசுவின் பால் ருசியும், கொழுப்பும் மிக்கதென்று.

அம்மா மாடுகளை நோக்கிப் போனான் நாய் அம்மாவின் கால்களைத் தடுக்கப் பண்ணி விளையாடியபடி பின்னே ஓடியது.

வாலிபத்தில் துள்ளுகிறது நாய். கொழுப்பேறி உடல் பளபளக்கிறது. நன்றாகத் தான் கொழுத்து விட்டது. சிலன் கூட கொழு கொழு என்றுகான் இருந்தான். திரட்சியான கன்னங்களும், காந்தக் கண் களுமாக ..... எவ்வளவு அழகனாக இருந்தான் இந்த அம்மாவின் மகன்!

அமைதியாக இருந்தான். ரேடியோவைக் கூட சத்தமாக முடுக்கி விடமாட்டான். அவனைச் சுற்றி மட்டுமே இசை இருக்கும். இரண்டாம் பேரைத் தொந்தரவு செய்ய அவன் விரும்புவதில்லை. அவன் படிக்கும்போது கூட ரேடியோ முன்னுலிருந்து ஏதாவது முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கும். சைக்கிளைத் துடைக்கும் போதும் பாடியவாறு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் உதயகாலத்தில் 'பளபள' வென மின்னுமாறு சைக்கிளைத் துடைப்பான். காற்று இருக்கிறதா எனக் கவனித்து திருப்தியுடன் தலையைக் குலுக்குவான். எதிலும் ஒரு ஒழுங்கு அவனிடம் இருந்தது.

அவன் போன பிறகு எல்லாமே ஒழுங்கற்றுப் போயிற்று. ரேடியோ அநேகமாக மெளனித்து விட்டது. அந்த வீடே ஜீவனற்றுப் போயிற்று. சைக்கிள் சீந்துவாரற்று தூசி படிந்து போய், ரயர்கள் காற்று இறங்கி மெலிந்துவிட, சுவரோடு சாய்த்து வைக்கப்பட்டு விட்டது.

குலத்துக்கு சைக்கிள் அவசியமென்றில்லை. அவனுக்கு நேரத்துக்கு ஒரு வாகனம். காரோ, வானோ, மோட்டார் பைக்கோ ..... காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வருபவனென வந்து நிற்பான்.

சிலன் போன பிறகு இந்த வீட்டில் முரட்டுத்தனமும், மெளனமும், அம்மாவின் ஏக்கப் பெருமூச்சுகளும் மட்டுமே மிஞ்சி நிற்கின்றன. மகளோவெனில் மிகவும் சின்னவள். புரியாத பேதை. அழகிய சிறு மொட்டு.

சிலன் ஏன் வீட்டை விட்டுப் போனான்?

அம்மா நன்றாகவே கவனித்தாள். சில நாட்களாக சிலன் சரியாகவே இல்லை. பரீட்சை வேறு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

எதையோ குறித்து தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது; எதையோ குறித்து மிகவும் கவலை கொள்பவனாகவும் தெரிந்தது.

பரீட்சையை நினைத்துக் கலவரப் படுகிறானே? ஏன், நன்றாகத்தானே படித்தான்!

பிடிப்பில்லாதவன் போலக் காணப்பட்டான். அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்ப்பதைத் தவிர்த்தான். வாய்க்குள் ஏதோ முனகிக் கொள்பவனாய் தலையை அடிக்கடி குலுக்கினான். இரவு நேரங்களில் நித்திரையைத் தொலைத்து விட்டான். புரண்டு புரண்டு படுக்கின்ற அரவங்கள் கேட்டன. காலை நேரங்களில் அவன் சைக்கிளைத் துடைப்பதில்லை. ரேடியோவை மீட்டுவதில்லை. ஆம்! ரேடியோவை அவன் மீட்டுவதாகத் தான் அம்மா இவ்வளவு காலமும் எண்ணினான். ரேடியோவில் இருந்து அவனது இனிய சாரீரமே மிதந்து வருகிறது போல.....உலகின் இனிய வஸ்துக்கள் யாவும் அவனுக்காகவே படைக்கப்பட்டிருப்பதென..... அவன் தொட்டதெல்லாம் துலங்கும் என.....அவனுக்காக எங்கோ ஒரு அரிய நங்கை வளர்ந்து வருகிறான் என..... அவர்கள் அம்மாவுக்கு அழகிய, மதலை குதம்பும் பேரக் குழந்தைகளப் பெற்றுத் தருவார்கள் என.....

சிலனோ எனில், சில நாட்களாக ஏனோ தானோ என மாறிவிட்டான். பரீட்சை எழுதப் போனான். மற்றப் பையன்களிடம்காணப்பட்ட ஆர்வமோ பரபரப்போ அவனிடம்காணப் படவில்லை. அம்மா அவனை ஏதும் கேட்கவில்லை. அவளது இனிய குழந்தையைத் தொந்தரவு செய்ய அவள் விரும்பவில்லை. எங்காவது காதல், கீதல்.....என்று ஏதாவது?.....அவனாகவே சொல்லட்டும் என விட்டு விட்டாள்.

பரீட்சை நடந்து கொண்டிருந்தது. சிலன் வரவர மிக வெளிறினான். முகத்தில் ததும்புகிற ஜீவகளை எங்கே போயிற்று? அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

சிலன் அன்று வெகு சீக்கிரமே எழுந்தான். மிக நீண்ட நேரம் எங்கோ கவன

மாக பல் துலக்கினான். தன்னுணர்வற்ற வன் போல உலவினான். 'பளிச்'சென அம்மா பெருக்கி விட்டிருந்த முற்றத்தில் அவனது சீரான காலடிகள் பதிந்தன. அம்மா மிகவும் அதிசயப்பட்டாள்.

“நேரமாகுதெல்லே மேனே.....”

சரியாகச் சாப்பிடத்தானும் இல்லை. சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்தான். வழமை போல் ஒரே தாவலில் ஏறிப் பறந்து விடவில்லை. மிக நிதானமாக ஏறி உட்கார்ந்தான். காற்றை அளப்பவனைப் போல் சுற்றிலும் பார்வை ஓட்டினான்.

“போயிட்டு வாறன் அம்மா.....”

“வடிவாக் கடவுளை நேர்ந்து கொண்டு போ.....”

பிறகும் ஏன் நிற்கிறான்?

“நேரமாகு தெல்லே.....”

“நான் போறன்.....” மொட்டையாக முணுமுணுத்தான்.

மெல்ல மெல்ல ஒரு கிழவனைப் போல உழக்கிக்கொண்டு போனான். அம்மா அவன் பின்னாலேயே போனான். தெருவில் இறங்கி நின்றுகொண்டு அவன் போவதைப் பார்த்தான். முடுக்கால் திரும்பி மறையுமுன் 'சட்' என ஒருதரம் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அம்மா உள்ளே வந்தாள். சற்று நேரம் திண்ணையில் உட்கார்ந்தாள். பிறகு, தலைக்கு எண்ணெய் பூசி சீவி முடிந்துகொள்ள நினைத்து எண்ணெய்ப் போத்தலைத் தேடினாள்.

வாசலில் யாரோ சைக்கிளில் வந்து நிற்பதைப் போல உணர்ந்தாள். எட்டிப் பார்த்தாள்.

சீலன்!

என்னவாயிற்று இன்று இவனுக்கு?

மீண்டும் சீலன் உள்ளே வந்தான். எதையாவது மறந்துபோய் விட்டுவிட்டுப் பாடுனோ?

திண்ணையில் ஏறி அமர்ந்தான். முகம் செத்துப்போய் இருந்தது.

“ஏன் மேனே தலை யிடிக்குதோ.....”

“சாச் சாய்.....”

குனிந்து நிலத்தைக் கீறவாரம்பித்தான்

“இரு கோப்பி போட்டுத் தாறன்.....”

“.....”

“இண்டைக்குப் பாடம் உனக்கு ஓடாதோ?”

அசிரத்தையாகத் தலையைக் குலுக்கினான்.

“அப்ப ஏன் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?”

“.....”

“காசு.....கீசு..... ஏதாவது வேணுமோ?”

சிரித்தான். இந்த அம்மா எவ்வளவு அப்பாவி!

அம்மா அவசரமாகக் கோப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். வாங்கினான். இல்லை, பறித்தான்! அவனது ஆவ்வும் பரபரப்பும் அம்மாவை வியப்பிலாழ்த்தின. வாங்கும் போது அம்மாவின் கைகளை அவன் விரல்கள் தீண்டின. என்றுமில்லாத அழுத்தம் அவ்விரல்களில் இருந்தது. உள்ளங்கைகள் பிசுபிசுத்து வியர்த்திருந்தன.

“தங்கச்சி எங்கை அம்மா.....?”

“ப்ச்..... உங்கை தான் எங்கையாவது போயிருப்பள்.”

“.....”

“ஏன்?”

“சும்மா தான்”

“அவளைப் பாத்துக் கொண்டு நிலலாமல் வெளிக்கிட்டு..... நேரம் போகுது.....”

ஏதோ ஒரு உறுதியுடன் விருட்டுடன எழுந்தான். விறைத்து நின்று கொண்டான் சிறு நேரம். ஒரு நொடி அம்மா

வின் கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவளது கண்களுக்குள் எதையோ தேடினான் போலும்!

“நான் ..... போ—ற—ன் ..... அம்மா!”

வெடுக்கெனத் திரும்பிச் சைக்கிளில் பாய்ந்து ஏறினான். வெகு வேகமாகப் போனான். ஏதோ ஒரு இனம்புரியாத சக்தி அவனை அம்மாவிடமிருந்து பிரித்து இழுத்துச் செல்கிறதென.....

அம்மா கலவரத்துடன் தெருவுக்கு விரைந்தாள். சீலன் முடுக்கால் திரும்பி மறைந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு தரம் திரும்பிப் பார்ப்பான் என எதிர்பார்த்தாள். அவன் பார்க்கவில்லை. ஆனால் ஹாண்டிலில் ஒரு சிறு பொலித்தின் பாய்க் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை அம்மா அப்போது தான் கவனித்தாள். சைக்கிள் சில்லு தெரு நீளத்துக்கு பாம்பு ஊர்ந்து போன சுவடாகத் தடம் பதித்துத் தெரிந்தது.

அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை, புருவங்களைச் சுருக்கினான்.

மாலையில் யாவும் புரிந்தன. தயங்கித் தயங்கி ஒரு பையன் சீலனின் சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தான். தலையைக் குனிந்து கொண்டே போய்ச் சுவருடன் சைக்கிளைச் சார்த்தினான். அவனை எங்கோ பார்த்த ஞாபகம் காட்டிற்று அம்மாவுக்கு. அம்மாவின் முகத்தைப் பாராமல் எங்கோ வேண்டுமென்றே பார்வையைத் திருப்பினான்.

வெகு ஆயத்தமாக தொண்டையைச் செருமிச் சரிபண்ணிக் கொண்டான்.

“சீலன்... இதை... இஞ்சை கொண்டு வந்து விடச் சொன்னவர்.....”

“ஆங்!.. சீலன் எங்கையப்பு.....”

“.....”

“ஐயோ! என்ரை பிள்ளை.....”

அந்தக் குரலின் அவலம் பையனைத் துரத்தியது. தலையைக் குனிந்தவனாய் விடுவிடென விரைந்து போனான்.

அம்மா பதைத்தாள் கிரீச்சிட்டாள்.

“சீலன் எங்கையப்பு.....”

பையன் பின்னே தட்டுத்தடுமாறி ஓடிய படி அம்மா கேட்டாள். அவன் பதில் சொல்ல முடியாமல் ஓடத் தொடங்கினான்

“சீலன் எங்கையப்பு.....”

இலேசாக குளிர்ந்துபோய் தன்னைக் கடந்துபோன காற்றை, அம்மா கேட்டாள், அது மெளனமாகப் போனது.

இவ்வாறான எத்தனை அன்னையின் சோகங்களை அது பார்த்திருக்கிறது! அது பேசாமல் போனது.

“ஐயோ, என்ரை சீலன் எங்கை.....”

சிவந்து மின்னிக் கொண்டிருந்த அந்திவானை அம்மா கேட்டாள்.

இவ்வாறான எத்தனை சீலன்கள் அதன் கீழ் உள்ளனர். அது பேசாமல் கண்ணை மூடிற்று

“சீலன் எங்கை?”

அவளுக்குத் திருப்தியான பதிலைத் தர ஒருவரும் இல்லை,

“சீலன் எங்கை?”

அம்மாவின் பரிதாபமான அக்கேள்வி ஊர் மேல் ஓங்கி அடித்தது. அம்மாவைச் சுற்றி ஊர்ப்பெண்கள் ஒவ்வொருவராகக் கூடத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களுக்குப் புரிந்தது சீலன் எங்கே போனான் என்று! இவ்வாறான எத்தனை கதைகளை அவர்கள் அறிந்திருக்கின்றனர். அம்மாவை ஆதரவாக உள்ளே கூட்டிப் போயினர்.

பிறகு,

அந்த எளிமையான சிறிய வீட்டின் ஆனந்தவாழ்வும் அவனுடன் கூடப் போய் விட்டதாய்.....

வெறுமை.

மாலை நேரங்களில் அம்மா ஊரை நீங்கித் தூரே இருக்கின்ற வயல்வெளிகளிலும், பனங்கூடல்களுக்குள் தனித்துக் கிடக்கின்ற

திடல்களிலும் புல் செதுக்கிக் கொண்டு வரப் போவாள். முழுத்தாரமும் இளைத்து, இளைத்து முதுகொடியச் சுமந்து வந்தாள்.

அவள் பாரத்தை மாற்றிக்கொள்ள யாரும் இல்லை!

அவள் பாதி வழியில் வரும்போதே முருகன் கோயில் மணி சினுங்கிக் கேட்கும். அவளால் வேளா வேளைக்குப் பூசை காணப் போக முடியவில்லை. அவள் போகும்போது கோயில் நிசப்தமாக இருளில் முழுகி இருக்கும். பூசை முடிந்து போனதின் தடங்களாக, சிந்திக் கிடக்கின்ற சில மலர்களும்... மெல்லமெல்லக் காற்றில் கரைந்து கொண்டிருக்கிற கற்பூர வாசனையும்..... முணுக்கென எரிகின்ற ஒரு சிறு தூண்டாமணி விளக்கும் .....இழுத்துப் பூட்டப்பட்டிருக்கிற சித்திர வேலைப் பாட்டுடன் கூடிய கனத்த கதவும்.....

அம்மா வாசலில் நின்று தனியே தொழுதாள். தனது அருமையான புதல்வனின் நலத்துக்காக அம்மா தினமும் தனியே நின்று உருகினாள்.

வீட்டுக்குத் திரும்பிவரும் நேரங்களில் மாடுகள் பின்புறத்தில் ஒன்றையொன்று கொம்புகளால் குத்தி விரட்டியபடி துள்ளித் திரியும். கண்ட இடத்திலெல்லாம் குளம்புகளால் உழக்கிய அடையாளங்களும் ..... சாணியும் .....

அம்மாவே ஒவ்வொன்றாக இழுத்து வந்து கட்டைகளில் கட்டவேண்டியிருந்தது.

கோழிகள் பூவரச மரங்களில் குடிபுகப் பழகின. அம்மா கற்களை எடுத்து வீசுவாள். "சூ" என விரட்டுவாள். நிசப்தமான முன்னிரவு அவற்றின் கொக்கரிப்புக்களாலும், சிறகடிப்புக்களாலும் நிம்மதி இழந்து தவிக்கும்,

அம்மாவே தனியாக, அவற்றைக் கூடுகளில் அடைக்கவேண்டி இருந்தது.

புகை படிந்துபோய் மங்கிய ஒளி சிந்தும் ஒரு சிறு விளக்கு. மேசையின் மீது சீலனின் புத்தகங்கள். ஒரு சைக்கிள். மெளன் மாகிவிட்ட ஒரு ரேடியோ. அருகிலே மகள்

அமர்ந்திருப்பாள், அழகிய சிறு மொட்டுவயதுக்கு மீறிய குருட்டு யோசனைகள், கொட்டக் கொட்ட விழித்தபடி தனிமையில் உட்கார்ந்திருப்பாள். பாவம்!

அந்த அருமையான மாலைநேரத் தேநீர் அம்மாவுக்குப் பிறகு கிடைக்கவேயில்லை.

அம்மா வரவர மெலிந்தாள், கண்களைச் சுற்றிக் கருவளையங்கள் தோன்றின. நடை வரவரத் தளர்ந்தாள். முன்புபோல உற்சாகமாக வேலைசெய்ய முடியவில்லை. அம்மாவயோதிபத்தை நோக்கி மெல்ல மெல்ல போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

இரவு நேரங்களில் நித்திரையின்றி வாடுவாள். புரண்டு புரண்டு படுப்பாள். அலுத்துப்போய் எழுந்து உட்கார்வாள். ஏதோ ஏதோ விபரீத எண்ணங்கள் தோன்ற பெருமூச்சுகள் விடுவாள்.

குலத்தைப் பற்றியும் அம்மாவுக்கு வரவர ஒன்றும் புரியவில்லை. எப்போதாவது மூன்று நான்கு நாட்களுக்கொருமுறை வருவான். அம்மா அரைத்தூக்கத்தில் அவஸ்தையுடன் புரளும்போது கன வேகத்தில் வந்த ஒரு வாகனம் வாசலில் நின்று ஒரு தரம் உறுமி ஓயும். குலம் 'திழுதிழு' வென உள்ளே வருவான். அம்மாவுடன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமலே..... அம்மா முகத்தைச் சரியாக ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்காமலே.....கைகளில் பணத்தைத் திணிப்பான். சேட்டைக் கழற்றிக் கண்ட இடத்தில் ஏறிவான். ஒலைப்பாயை விரித்து, தலையணைகூட இன்றிப் படுப்பான். வலிய கரங்களை நெற்றியின் மீது அழுந்தப் போட்டபடி.....கால்களை ஆட்டியபடி...மயிரரும்பும் மார்புகள் விம்மித் தணிய ஒரு நொடியில் தூங்கிப் போவான்.

இப்போ தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறானே, அது மாதிரி! ஒரு காட்டுப் பிறவி!

இப்போ,

குண்டுச் சத்தங்கள் அடிக்கடி கேட்கின்றன. குண்டுச் சத்தங்களைக் கேட்டவுடன்

அம்மா நடுங்குவாள். கண்கள் பீதியால் விரியும்: அடிவயிறு குலுங்கும்.

‘அவர்கள்’ அடிக்கடி ஊர்களைச் சுற்றி வளைத்தனர். கனரக வாகனங்களின் உறுமலைக் கேட்டவுடன் அம்மா பாதி உயிரற்றுப் போவாள். நீட்டிய துப்பாக்கிகளுடன் “மகன் எங்கே?” என உறுக்கியபடி அவர்கள் வரும்போது—துப்பாக்கிச் சனியன்களில் குத்திக் கொண்டு போகும் பாவனையில் பிள்ளைகளை அவர்கள் வளைத்துக் கூட்டிச் செல்லும்போது—அம்மா படும் சஞ்சலம் சொல்லி மாளாது.

“கடவுளே!... நான் சாக முதல் என்ரை பிள்ளையை ஒருக்கால் கண்ணிலை காட்டு...”

ஊரில் தினமும் இரவுநேரங்களில் குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. அம்மாவின் காதுச் சவ்வுகள் கிழிந்து விடுமாற்போல் ‘கிண்’ என வலிக்கின்றன. நெஞ்சு நீர்ந்து வரண்டு போய்விடுகின்றது.

ஓ! இந்த இரவுகள் மிகவும் கொடியன.

அம்மாவுக்கு மிகவும் பரிச்சயமான அந்த வயல் வெளிகளிலே, பனங் கூடல் களுக்குள் தனித்துக் கிடக்கும் திடல்களிலே ‘பொடியன்கள்’ குண்டு வெடிக்கவைத்துப் பழகுகின்றார்கள் என ஊர்ப் பெண்கள் அம்மாவிடம் சொல்லினர்.

சீலனும் அவர்களுள் ஒருவனாக இருக்கலாமோ? அம்மா பெரும் பீதியுடன் எண்ணினாள். ஆனால் சீலனைக் கண்டதாக ஒரு நாய்கூட அம்மாவிடம் சொல்லவில்லை.

அவன் எந்த ஊரில் குண்டு வெடிக்கவைத்துப் பழகுகிறானோ? அம்மா பிற ஊர்களை அதிகம் அறியாள். இந்தச் சிறு குடிசை வீடும்..... முருகன் கோயிலும் ..... புழுதி பறக்கின்ற ஒழுங்குகளும்.....பனங்கூடல்களும்... திடல்களும்... மாடுகளும்..... கோழிகளும் தான் அம்மாவின் உலகம். அவளது பிள்ளைகளே அவளிட்டிய ஈடற்ற செல்வம்.

2

இன்று அடிக்கடி குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. ஒவ்வொரு சத்தத்திற்கும்

சீலனின் நினைவு அம்மாவுக்குள் கனதியாக ஏறிற்று.

குலம்கூட நாலைந்து நாட்களாக வீட்டுக்கு வரவில்லை. இன்றுவது அவன் வருவான் என அம்மா மிகவும் ஆசைப்பட்டாள்.

இவன் என்ன பிள்ளை? வீட்டுக்கு வருவதே குறைவு. வந்தவுடன் விழுந்து படுக்கிறான்.

“அம்மா..... பசிக்கிது” என ஒரு வார்த்தை!

ம் ஹும்.

பசி என ஒரு பிள்ளை கேட்டாலே தாயின் வயிறு நிறைந்து விடுமே. இதுகூடப் புரியாத, ஒரு காட்டுப் பிறவி.

எங்கேதான் இவன் சாப்பிடுகிறானோ?

இன்று குலம் கட்டாயம் வருவான் என எண்ணினாள் அம்மா. தூங்காமல் விழித்திருந்தாள். திண்ணைக் குந்தில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தாள்.

இன்று மங்கிய நிலவு வெளிச்சம் இருக்கிறது. சந்திரனின் முகம் ஒரு அழகிய பெண்ணின் நெற்றி போலத் தெரிகிறது. வெள்ளை மேகங்கள் வேகமாக வானில் திரிவதை அம்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பூவரசமலைகள் மங்கிய நிலவொளியில் பளபளத்துத் தெரிகின்றன.

அம்மா மட்டும் தனித்திருந்தாள். விளக்கின் சிம்னி புகை படிந்திருந்தது. மகள் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மாடுகள் மூச்சு விடும் சத்தத்தை, கோழிகள் குறுகுறுப்பதை, நாய் மூச்சுவாங்க அங்கும் இங்கும் ஒடுவதை, நிலத்தைப் பிராண்டு வதை..... அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சின் வண்டு ஒன்று கீரிச்சென குரலெடுத்து அலற ஆரம்பித்தது. நாய் காரணமற்றுப் பலமுறை குரைத்தது. நிலவைக் கண்டு அது குரைப்பதாக எண்ணினாள்.

செங்காரிப்பசு வேதனையான குரலில் கதறியது. எதுவோ அதைத் துன்புறுத்து

வதாகத் தோன்றியது. அம்மாவால் எழுந்து பின்புறம் போக முடியவில்லை. ஆடாமல் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நடுநிசியின் மணத்தையும், உருவத்தையும், சத்தத்தையும் அம்மா உன்னிப்பாகக் கவனித்தாள். எங்கோ புல்லாந்தி மலர்ந்திருக்க வேண்டும். குரக்கன் பிட்டு வாசனை மூக்கைக் கமறச் செய்கிறது. புடையன் பாம்பு இரையெடுக்கின்ற போதும் இதே வாசனை! வேலி சரசரத்தது. உடலெங்கும் கபடான அழகுமிக்க முத்திரைகளைப் போர்த்தியபடி கொடிய விஷமுடைய புடையன் பாம்பு, வழவி வழவி வேலிக்குள் ஊர்கிறதோ?... அம்மாவுக்கு ஒரே பயம்!

குலம் எப்போது வருவான்? அவன் கட்டாயம் வரவேண்டும் என அம்மா முருகனை அடிக்கடி வேண்டினாள்.

அடிக்கடி குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. நிலமும், காற்றும், வானும் அதிர்ச்சியடைந்து அடிவயிறு குலங்குகிறது.

சிறுவயதில், இருளைக் கண்டு பயந்து அம்மாக்கள் பக்கத்திலேயே ஓட்டியபடி படுத்திருந்த புதல்வர்கள் யாருமற்ற வயல்வெளிகளிலே, பிசாசுகளும் உலவத் தயங்கும் நடுநிசியேனாகளிலே இவ்வாறு திரிய எப்படிப் பழகினர்? இந்தப் பயங்கர சத்தங்களை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்கின்றனர்? இந்த ஆபத்துக்களை எவ்வாறு சிரிப்புடன் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்? இவ்வளவு வேகத்தையும் வெஞ்சினத்தையும் அவர்களின் மனங்களில் விதைத்தது யார்?

“கடவுளே!... எவ்வெவள் பெத்த பிள்ளையளோ,... இப்பிடி வாய்க்கு வயித்துக்கில் லாமல்.....”

குண்டு ஒன்று பிசிறடித்த சத்தத்துடன் வெடிக்கின்றது. கேட்டுப் பழக்கமில்லாத வித்தியாசமான வெடிப்பு. மிகவும் வெறுக்கத்தக்க, அருவருப்பான சத்தம் — அரைகுறையில் பிரசவமான ஒரு உயிரற்ற முண்டத்தைப் போல.

அம்மாவுக்கு உடல் ‘பட்’டென வியர்த்தது. ஏதோ கெட்ட விஷயம் நடந்தேறியதாக உள்ளூணர்வு சொல்லிற்று.

எழுந்து மேசையை நோக்கிப் போனாள். நடுங்கும் கரங்களால் விளக்கைத் தூண்டினாள். இறங்கி முற்றத்துக்கு வந்தாள். சேலையை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு குண்டுச் சத்தம் வந்த திசையில் பார்த்தாள். நாய் அம்மாவின் காலடியில் நின்றது. வாலைக் கால்களுக்கிடையில் நேராகத்தொங்கப் போட்டபடி செவிகளை வானோக்கி உயர்த்தி எதையோ உற்றுக் கேட்டது. மெல்ல உறுமிற்று. பிறகு வேதனையான குரலில் ஊனையிட்டது. வீட்டைச் சுற்றிச்சுற்றி வேகமாக ஓடியது. அம்மாவின் காலடியில் நிற்பதும்..... பிறகு ஓடுவதும்..... கெட்ட சேதியொன்றை அம்மாவுக்கு உணர்த்த அது தடித்தது போலும்!

செங்காரிப் பசு மீண்டும் மீண்டும் கதறியது. சிள்வண்டின் பிலாக்களை ஓசை மிகை படக் கேட்கலாயிற்று. குரக்கன் பிட்டு வாசனை எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தது.

அம்மா சோர்ந்துபோய், தடிக்கும் நெஞ்சுடன் முற்றத்தில் உட்கார்ந்தாள். நெஞ்சு மிக வரண்டு விட்டது. தொண்டைக் குழிக்குள் கனமான வஸ்து ஒன்று அடைத்துவிட்டது போலத் திமிறித்திமிறி மூச்சுவிட்டாள்

சீலனை நினைத்து நினைத்து ஏங்கினாள். குலம் இன்றாவது வருவான் என்ற நம்பிக்கையும் பொய்த்தது. இரவு மிகவும் முற்றி அம்மாவைச் சுற்றிக் கனமாகப் படிந்தது, துன்பம் தரும் குரலில் ஏதோ சொல்லிற்று.

சற்றுத் தூரே போகும் ரோட்டில் ஒரு வாகனம் விரைந்து போகும் சத்தம். ஆபத்தான நோயாளியை யாரோ சிலர் அவசர அவசரமாகச் சுமந்துகொண்டு காப்பாற்ற ஓடிக் கொண்டிருப்பதாக.....

எங்கோ ஏதோ பிசகு நடந்துவிட்டது.

கோழிஒன்று பரிதாபமாகக் குழறுகிறது, மரநாய் பிடித்திருக்க வேண்டும். தீனமான அந்தச் சத்தம் மெல்ல மெல்லத்

தேய்ந்து தேய்ந்து தூரே போய், மறைகிறது. நாய் துரத்திக்கொண்டு ஓடிப்போய் இயலாமையுடன் திரும்பி வருகிறது.

விழிகள் திறந்தபடியே இருக்க அம்மாமகனவு கண்டாள்.

வயல் வெளியில் அம்மா நிற்கிறாள். சூரியன் பயங்கரமாகக் காய்ச்சுகிறான். மழையும் பெய்கிறது. வெம்மையாக அம்மா உடலைப் பொசுக்கிற்று மழைநீர். அம்மா ஓடுகிறாள். இழைத்து இழைத்து ஊருக்குள் நுழைகிறாள். ஒழுங்குகளில் வெள்ளம் பாய்கிறது. ஒரு சிவப்பு நூல்போல இரத்த ஓடை ஒன்று வெள்ளத்தில் கலக்கிறது. அம்மா அதன்வழி போனாள். வெகுதூரம்..... வெ-கு-தூ-ர-ம்..... கடைசியில் வந்து சேர்ந்தாள். வீட்டு வாசலில் சீலன் தலையைக் கவிழ்ந்தபடி இருக்கிறான். கண்களிலிருந்து இரத்தம் தாரை தாரையாகக் கொட்டுகிறது; மழைநீரில் கலக்கிறது. வீடெங்கும் இரத்தம். நாய் இரத்தத்தை நக்கி நக்கிக் குடிக்கிறது.

கனவில் இரத்தத்தைக் காண்பது கூடாதே! அம்மா வீரிட நினைத்தாள். இயலாமல் போயிற்று.

குலம் அன்று வரவேயில்லை. அம்மா முழு இரவும் தூங்காமல் விழித்திருந்தாள். அந்தக் கொடிய இரவின் ஒவ்வொரு விஷயையும் வேதனையுடன் அனுபவித்தாள்.

கிழக்கு வானிலே விடிவெள்ளி காலித்தது. சந்திரனை அது மேற்கு நோக்கி விரட்டிற்று. காகங்கள் துன்பம் நிரம்பிய குரலில், விடிந்து கொண்டிருப்பதைப் பூமிக்குச் சொல்லின. கோழிகள் சிறகடித்துக் கொக்கரித்தன, கூவின. முதல் நாள் இரவில் பறிபோன தங்களது தோழனுக்காக அவை அஞ்சலி செலுத்தின. மாடுகள் மடிநிறையப் பால் சுரந்து கனக்கின்ற வேதனை தாளாமல் கன்றுகளை அழைத்தன. செத்த வீட்டுக்கு தலையைக் குனிந்துகொண்டுவரும் ஒருவனைப் போல், சூரியன் மெல்ல மெல்ல உதயமாகினான்.

புரியாத பேதையான மகள் சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்து வந்தாள். முற்றத்தில் நாடியில் கையூன்றி உறைந்து போய்விட்ட

அம்மாவைப், புரியாத பார்வையால் அளந்தாள். அம்மாவின் ஜீவன் எங்கோ ஓடி ஒளிந்துவிட்டது. சிறு காற்றுக்கூட அம்மாவின் பலகீனமான தேகத்தைப் பூமியில் புரட்டி விடும்.

மெல்ல எழுந்து திண்ணையில் கால் நீட்டி உட்கார்ந்தாள். யாராவது ஒரு வேலையற்ற பெண் அம்மாவைத்தேடி வரமாட்டாளா? கேவும் குரலில் அவளிடம் தன் துன்பங்களைக் கொட்டி அம்மா ஒரு பாட்டம் அழுது ஓயமாட்டாளா?

ஒருவரும் வரவில்லை. பதிலாக மகள் பள்ளிக்கூடம் போகவேண்டியிருந்தது. மாடுகளை அவிழ்த்து மேய்ச்சலுக்குத் துரத்த வேண்டியிருந்தது. கோழிகளைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

அம்மா யந்திரகதியில் அவற்றைச் செய்தாள். மூளை வேலைசெய்து மரத்துப் போயிற்று. கண்கள் காந்தின. அம்மாவுக்கு உட்காய்ச்சல் கண்டுவிட்டது. நெருப்புக் காற்றுப்போல உஷ்ணமான மூச்சுக்கள் உடுகளைப் பொசுக்கின. காரணமற்று சில தப்புகள் நடப்பதும்..... பிறகு நெடுநேரம் ஒரேயிடத்தில் உட்கார்வதும்..... தூரே அர்த்தமற்றுப் பார்வைபதித்து பெருமூச்சுக்கள் எறிவதும்.....

சூரியன் யாருக்கும் பிரிவு சொல்லாமல் மறைந்து போனது. இருளுடன் போரிட்டுத் தோற்றுப்போய் அழுது வடிகிறது நிலவு. காற்று சோர்வாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. அம்மாவால் இவற்றைக் கவனிக்க முடியவில்லை.

சீலன் என்ன ஆனான்?

குலம் ஏன் நாலைந்து நாட்களாக வரவில்லை?

அம்மா மனதில் கேள்விகள் மாறி மாறி எழுந்தன; ஒன்றை ஒன்று துரத்தின.

தொடர்ந்து மூன்றுநாட்களாகக் குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கவில்லை. அச்சமூட்டும் பேரமைதி ஊர்மேல் கவிந்தது. மூன்று நாட்

கனம் அம்மாவால் ஒரு வாய்கூட உண்ண முடியவில்லை. ஒரே விக்கல்!

நாலாவது இரவு வேகமாக வந்தது.

ஓ! இந்த இரவுகள் மிகவும் கொடியன.

அம்மா திண்ணைக் குந்தில் கால்நீட்டி உட்கார்ந்திருந்தாள். மரஇலைகள் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருக்க, காற்று அவற்றைச் சீண்டிவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தது. நிலவு மேகங்களுக்குள் பயந்துபோய் ஒளித்துக்கொண்டு அடிக்கொருதரம் எட்டிப் பார்த்து, 'சடக்' எனத் தலையை உள்ளிழுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒழுங்கையில் யாரோ சுருட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு போன போலும். 'குப்'பென சுருட்டின் நாற்றம் வீசிற்று. நாய் சுருண்டுபோய் அம்மா பக்கத்தில் படுத்திருந்தது.

வாகனம் ஒன்று வருவதை அம்மா உணர்ந்தாள். அளவான வேகம். கண்களைக் கூசச் செய்யும் ஒளி வெள்ளத்தை உமிழ்ந்த படி வாசலில் நின்றது. 'ஹோர்ன்'ஐ ஒலித்து, வந்துவிட்டதாகச் சேதி சொல்லிற்று.

அம்மா ஆசுவாசப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

கடவுளுக்கு நன்றி! குலம் இன்று வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்!!

கதவுகளைத் திறந்து அறையுஞ் சத்தம். குலம் மட்டுமல்ல, வேறும் சிலர் வந்திருக்க வேண்டும். குசகுசுவெனக் கதைக்கின்ற சத்தம். படலையை மெல்லத் தள்ளித் திறந்தனர். கூட்டமாக வந்தனர்.

யாரோ ஒருவனைக் கைத் தாங்களில் கூட்டிக்கொண்டு வந்தனர். அம்மா பயந்தவளாய் விருட்டென எழுந்தாள். விளக்கைத் தூக்கி உயரப்பிடித்தாள்.

குலம் சோர்ந்துபோய் வந்துகொண்டிருந்தான். அவனைத் தாங்கி அழைத்து வருகின்றனர். வலது கையை ஒருவன் மென்மையாகப் பற்றியபடி வந்தான். மணிக் கட்டுக்குக் கீழே இரத்தம் ஊறிப்போன ஒரு துணிப் பந்து!

ஐயோ! இந்த அம்மாவின் முரட்டுக் குழந்தைக்கு என்னவாயிற்று?

அம்மா அலற நினைத்தாள். முடியவில்லை. நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது.

அம்மா அசைய நினைத்தாள், முடியவில்லை. பாதங்களை யாரோ ஆணியால் தரையுடன் சேர்த்து அறைந்தது மாதிரி.

அவர்கள் ஒலைப்பாயை விரித்தனர். தலையணைகளைப் போட்டனர். குலம் பொறுக்க முடியாமல் முனகியபடி சரிந்தான். முகம் மிக வெளிறியிருந்தது. உதடுகள் காய்ந்து தோலுரிந்திருந்தன. மிகவும் தாகமாக இருந்தான். நாவால் உதடுகளை நீவினான்.

“அம்மா.....”

தினக்குரல் அம்மாவை அழைக்கிறது. அம்மாவால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

மகன் தாகத்தால் தவிக்கிறான், அம்மாவால் அசைய முடியவில்லை.

அவர்கள் கிட்ட வந்தனர். தலையைக் குனிந்தபடி அம்மாவைச் சூழ நின்றனர். ஒருவன் அம்மாவைத் தொட்டசைத்தான். அம்மா இமைக்க மறுக்கும் விழிகளால் அவர்களைப் பார்த்தாள்.

அவர்களை அம்மா அடையாளங் கண்டாள்! நடு நிசிகளில் ...யாருமற்ற வெளிகளில்.....திரிகின்ற புதல்வர்கள்!!

ஓ! குலமுமா இந்த அப்பாவி அம்மாவை இவ்வளவு காலமும் ஏமாற்றித் திரிந்தான்?

“கோப்பி வச்சுக் குடுங்கோ.....”

அம்மாவின் தோள்களைக் குலுக்கியபடி ஒருவன் சொன்னான்.

அவளுடைய முரட்டு மகன், புரியமுடியாத புதல்வன் கையைக் காவு கொடுத்து வந்திருக்கிறான்! தாகத்தால் தவிக்கிறான்!!

கடவுளே! அம்மாவுக்கு கொஞ்சம் பல மளிக்கமாட்டாயோ?

அம்மா எதுவோ கேட்க உன்னினான். அர்த்தம் குலைந்த பலகீனமான ஒரு முனகல் மட்டுமே வந்தது.

அம்மா அசைய முயற்சித்தாள். பெரும் பிரயாசையுடன் கால்களைப் பெயர்த்தாள். உடல் முழுவதும் மரண வேதனை போலும் நோவெடுத்தது. ஓரடி எடுத்து வைத்தாள். 'மொளக்'கென ஏதோ சுளுக்கிக் கொண்டது. அம்மா பிருஷ்டம் அடிபட மல்லாந்து விழுந்தாள்.

அவர்கள் அம்மாவைத் தூக்கினர். ஒலைப் பாயை விரித்தனர். தலையணைகளைப் போட்டனர். பாயில் அம்மாவை மெல்லச் சரித்தனர்.

ஊருக்குள் எப்படித்தான் விஷயம் பரவியிருந்தது?

அவசர அவசரமாக மண்ணெண்ணெய் விளக்குகள் மீண்டும் ஏற்றப்பட்டன. ஒவ்வொருவராக ஊர்ப் பெண்கள் அம்மாவின் வீட்டு முற்றத்தில் கூடத்தொடங்கினர்.

"கையிலேயே வெடிச்சிடுத்தாம்....."

ஒருத்தி பீதி கவ்விய குரலில் மற்றவளிடம் குசுகுசுத்ததை, அம்மா கனவிற் கேட்பதைப் போலக் கேட்டாள்.

குலத்தைப் திரும்பிப் பார்த்தாள். அரை மயக்கத்தில் கிடந்தாள். சொட்டுச் சொட்டாகக் கருஞ்சிவப்பு இரத்தம் தலையணையில் சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

முத்து முத்தாக குடான கண்ணீர் அம்மாவின் கன்னங்களை நனைத்தபடி சிந்தத் தொடங்கிற்று.

3

முதுகுப் பிடிப்புடன் ஒரு முதியபெண், அவள் வெகு வேகமாகக் கிழவியாகிக் கொண்டிருந்தாள். ஊரில் ஒருவருடனும் அவள் இப்போ பேசச் சிரிப்பதில்லை.

ஒரு அழகிய சிறு மொட்டு. புரியாத பேதை. வாடிக்கொண்டிருக்கும் பூமரம். அவளது வயதுக்கு மீறின குருட்டு யோசனைகள். கவலைகள். ஏக்கங்கள். தாயின் வேலையில் பாதிக்குமேல் இதன் பிஞ்சுத் தோள் களில் பலவந்தமாக இறக்கிவைக்கப்பட்டது. பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒழுங்காகப் போவதில்லையாகும் நாட்களிலும் பிந்தித்தான்

போகும். ஒரு அழுக்கு யூனிபோமுடன், கலைந்த கேசத்துடன், வாடிய முகத்துடன், கண்களில் பிந்திவிட்டதின் கலவரமும் பயமும் தெறிக்க, மார்பில் புத்தகக் கட்டுகளை அணைத்தபடி, புழுதி பறக்கும் ஒழுங்கைகள் வழியே ஓட்டமும் நடையுமாக விரையும்.

ஒரு முரட்டு இளைஞன். மணிக்கட்டுக்குக் கீழே அவனது ஒரு கரத்தைத் துணித்து விட்டார்கள். அவனிடம் அடிக்கடி அவன் தோழர்கள் வருகின்றனர். அவன் ஒரு அருமையான மெக்கானிக். மிகவும் முனைசாலி. அவசியமானவன். ஒற்றைக் கையால் கடுமையாக உழைக்கக்கூடிய அசகாய சூரன். நாலைந்து நாட்களுக்கொரு முறை நடுநிசி நேரம் வீட்டுக்கு வருவான். அவன் முகத்தில் காணப்படும் கடுமையும், ஏதோ ஒரு வெறியும் காண்போரைப் பிரமிக்கச் செய்யும். அவன் ஒரு முசுடு. அதிகம் பேசமாட்டான். வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அம்மாவுக்குப் பணம் கொடுப்பான். உடனே ஒலைப்பாயை விரித்தபடி தலையணைகூட இன்றித் தூங்கிப்போவான்.

வீடு மிகவும் பழையது. ஒரு சிறு குடிசை. கூரை மிகவும் உக்கிப் போய்விட்டது. முற்றத்தில் எங்கணும் பூவரசமலைகள் சருகாக குப்பையாகச் சேர்ந்திருக்கும்.

ஒரு நாய். அதைக் கவனிப்பாரில்லை, எலும்பெடுத்துத் தெரிய மெலிந்துவிட்டது. சொறி பிடித்துவிட்டது. காதுகளில் உண்ணிகள் படையாகப் பெருகிவிட்டன. காதுகள் கீழ்நோக்கி வளைந்து பாரத்தால் தொங்கிவிட்டன. வளவின் ஒரு மூலையில் மண்ணைத் தோண்டிவிட்டுச், சோம்பிப் படுத்திருக்கும். அது குரைப்பதோ, ஓடுவதோ கிடையாது, விரைவில் இறந்துவிடும்.

அடிக்கடி இந்த வீட்டுக்கு மாட்டுத் தரகர்கள் வருகின்றனர். கதறக் கதற ஒரு பசுவையோ, கன்றையோ இழுத்துப் போகின்றனர். கால்களைப் பரப்பிக் கொண்டு, போக மறுத்து அது கதறும். உதவிக்கு அம்மாவை அழைக்கும். தன் இனத்தை அழைக்கும். பரிதாபமான குரலில் மாடுகள் எல்லாம் சேர்ந்து அழும்.

இரவு நேரங்களில் அடிக்கடி குண்டுச் சத்தங்கள் கேட்கும். மரநாய்கள் கோழிகளைக் குழறக் குழற தொண்டையில் திருகியபடி இழுத்துப்போகும். உயிரை வாட்டும் அத்தீனமான ஓலம் மெல்ல மெல்லத்தேய்ந்து தூரேபோய் மறையும்.

அம்மா இப்போ குண்டுச் சத்தங்களைச் சட்டை செய்வதில்லை. அவள் துன்பங்களுக்கும் இழப்புக்களுக்கும் பழக்கப்பட்டவள்.

குலத்தினதும் சீலனினதும் ஜாதகங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு பெயர் பெற்ற சாத்திரிமார்களைத் தேடிப் போகிறாள்.

சீலன் புனர்பூச நட்சத்திரம்! ராமன் கூடப் புனர்பூச நட்சத்திரம்!!

அவனும் காடுகளில் வசிக்க நேர்ந்தது! கடலைக் கடக்க நேர்ந்தது! அதர்மர்களுடன் நெகேலும் போரிட்டுக் கொள்ள நேர்ந்தது!

வெல்ல முடியாது என்ற இறுமாப்பில் தென்னிலங்கையில் மமதை கொண்டிருந்தவர்களை அவனும் வென்றான்!

சாபத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அவனும் விமோசனமளித்தான்!

அவனும் பேதங்களைக் கடந்தவன். குரங்கும் வேடனும் அவனது தோழர்கள்!

ஓ! ஆயினும் ராமன் பேரில் அன்பு கொண்டவர்கள் அவன் பிரிவால் துன்புற நேர்ந்தது.

தசரதன்!..... கோசலை!..... சீதை!

குலம் அத்த நட்சத்திரம். அத்தம் அதமம் என்றார்கள் சாத்திரிமார்.

அவன் ராஜத்துரோகமான காரியங்களில் ஈடுபடுவான் என்றும்.....

மிகப் பெரிய கண்டங்களில் மாட்டிக் கொள்ள நேரும் என்றும்.....

மறியல் வீட்டுக்குப் போகின்ற பலன் கூட அவனுக்கு உண்டென்றும்.....

கிரகங்கள் யாவும் நீசதிசை அடைந்திருக்கின்றன வென்றும்... .. □

ஏதாவது செய்

ஏதாவது செய் ஏதாவது செய்

உன் சகோதரன்

பைத்தியமாக்கப்படுகிறான்

உன் சகோதரி

நடுத் தெருவில் கற்பிழக்கிறாள்

சக்தியற்று

வேடிக்கை பார்க்கிறாய் நீ

ஏதாவது செய் ஏதாவதுசெய்

கண்டிக்க வேண்டாமா

அடி உதை விரட்டிச்செல்

உளர்வலம் போ பேரணிநடத்து

ஏதாவது செய் ஏதாவதுசெய்

கூட்டம் கூட்டலாம்

மக்களிடம் விளக்கலாம்

அவர்கள் கலையுமுன்

வேசியின் மக்களே

எனக் கூவலாம்

ஏதாவது செய் ஏதாவது செய்

சக்தியற்று செய்யத் தவறினால்

உன் மனம் உன்னைச் சும்மாவீடாது

சரித்திரம் இக்கணம் இரண்டும் உன்னை

பேடி என்னும்

வீர்யமிழந்தான் என்று

குத்திக் காட்டும்

இளிச்சவாயர்கள் மீது

எரிந்து விழச் செய்யும்

ஆத்திரப்படு

கோபப்படு

கையில் கிடைத்த புல்லை எடுத்து

குண்டர்களின் வயிற்றைக் கிழி

உன் சகவாசிகளின் கிறுக்குத்தனத்தில்

தின்று கொழுப்பவரை

ஏதாவது செய் ஏதாவதுசெய்

—ஆத்மாநாம்

ஈழத்துச் சிறுகதைகள் அண்மைக் காலங்களாக நிறையவே வருகின்றன; தொகுதிகளாகவுங்கூடப் பல வெளிவந்துள்ளன. எனினும் ஆரோக்கியமான சமூக நிர்வாகங்கள் இருந்துவந்தபோதிலும் இதுவரையிலும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தகுந்ததாக ஒரு சிறந்த (major என்கிற அர்த்தத்தில்) நாவலாசிரியரோ சிறுகதையாளனோ எம் மிடையே உருவாகவில்லை என்பது என்னுடைய கருத்து. இதற்கான காரணம் என்ன என்று கேட்கிறபோது புனைகதைத் துறையில் நமது பாரம்பரியம், வேர் செழிப்பாக இல்லையோ என்று ஒரு தடவை தயங்க நேர்கிறது. ஆனால் அப்படியும் அல்ல. இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள அ. செ. மு. வின் சிறுகதைகளை எடுத்துக்கொள்வோம். 1940 களில் என்று கருதுகிறபோது அ. செ. மு. வின் எழுத்துக்களை கு.ப.ரா.வின் எழுத்துக்களுக்குக் குறைந்ததாக எப்படியும் கருத இடமில்லை. சந்தேக மில்லாமல் அ. செ. மு. நமது சிறுகதைகளின் ஒரு கலை மூல வேர்தான். ஈழத்தின் இன்றைய சிறுகதைகள் தரத்திலும் அளவிலும் அந்த வகையில் எங்கேயோ பாய்ந்திருக்கவேண்டியன; இன்னும் இல்லை.

இதற்கான பிரதான காரணமாக எவற்றைச் சுட்டலாம் என்ற ஆய்வை நாம் செய்தே ஆகவேண்டும்.

‘மாப்பசானின் (ஒரு சிறந்த பிரெஞ்சுப் புனைகதையாளர்) எழுத்துக்களுக்கு ஓர் அறிமுகம்’ என்ற தலைப்பில் ரொல்ஸ்ரோய் எழுதிய சில அம்சங்களிலிருந்து துவங்குவது பொருந்தும். ஒரு நல்ல புனைகதையாளனின் அடிப்படை அம்சங்கள் என்ன என்பது பற்றி ரொல்ஸ்ரோய் குறிப்பிட நேரும்போது மூன்று பிரதான அம்சங்களை அவர் சுட்டுகிறார்:

1. எழுத்தாளனுக்கும் அவனுடைய பொருளுக்கும் (subject) இடையேயான, சரியான, அதாவது தார்மீக உறவு (moral relationship).
2. விவரண அல்லது சித்திரிப்புத் தெளிவு அல்லது ஊடக அழகு. (இவையிரண்டும் வேறுபட்டவையல்ல).
3. படைப்பாளி ஈடுபடுகிற விஷயம் தொடர்பாக அவனுடைய உள்ளார்ந்த நேர்மை (sincerity) அல்லது அவ்விஷயம் தொடர்பான அவனுடைய உண்மையான விருப்பு அல்லது வெறுப்பு.

நமது பெரும்பாலான புனைகதையாளர்களிடமும் இம் மூன்றும் வருத்தம் தரும் அளவுக்கு மெலிந்துபோயுள்ளது. நிறைய உதாரணங்கள் தரமுடியும் எனினும் வகை மாதிரிக்கு ஒவ்வொன்று:

“அதிகாலைவின் வரவை சேவல் அறிவித்துவிட்டபோதிலும் இன்னமும் இருள் முற்றாக விலகவில்லை”

[ச. முருகானந்தன் — ‘எங்கேதான் வாழ்ந்தாலும்’ சிறுகதை — உயிர்ப்புகள் தொகுதியில்] என்று ஒருவர் எழுதுகிறார்.

ஈழத்தின் முதல் நாவல் எனக் கருதப்படும் 'அஸன் பே சரித்திரம்' (1885) முதல் 'கோபால நேசரத்தினம்', 'நொருங் குண்ட இதயம் போன்ற பழைய 'புதினங்கள்' ஈரக இன்றுவரை, காலை விடிவது என்றால் சேவல் அறிவித்துத்தான் அது ஆகும் என்றால் சித்திரிப்புக்கும் படைப்புக்கும் வீச்சு எங்கிருந்துதான் வரப்போகிறது?

இன்றொரு சிறுகதையாளர்:

“ஆகாயமும் இன்று இவளைப்போல... அழகாக இல்லை. எல்லாம் பொத்தல் பொத்தலாக... கருமையின் எழில் வண்ணத்தை அலங்கோலப்படுத்துகிறது. இந்தப் பொத்தலில்லாத ஆகாயம் கூட இவள் மேனி அழகுக்குத் தோற்றுப்போகும்”

[தெனியான் — 'உவப்பு' சிறுகதை— உயிர்ப்புகள் தொகுதியில்]

ஒரு ஆண்காகம், தன்மையில் சொல்வதாக வருகிற ஒரு கதையில் வரும் மேற்படி பகுதியில் இருந்து உங்களுக்கு என்ன விளங்குகிறது? ஆகாயம் பொத்தல் பொத்தலாக இருக்கிறதா இல்லையா எது சரி?

சித்திரிப்பிலும் விவரணத்திலும் கூட மிகுந்த பலவீனமான எழுத்துக்களே மலிந்து (நான் மிகப் பல உதாரணங்கள் தரமுடியும்) ஒரு வகைச் சாதாரணமயமான (mediocre) எழுத்துக்கள் பெருகிவிட்டன. விரல்விட்டு எண்ணிவிடக் கூடிய சில சிறுகதையாளர்களை விட மற்றெல்லோரதும் நிலை இதுதான்.

ஒரு படைப்புச் சொல்கிற விஷயத்துக்கும் படைப்பாளிக்கும் இடையே தார்மீக உறவில்லாமல் அபத்தக் குவியலாக வந்து விழுகிற கதைகளும் ஏராளம். பிரச்சினைகளை எழுதவேண்டும்; அதுவும் அவசர அவசரமாகவே எழுதவேண்டும் என்ற நினைப்பே உந்தித்தள்ள, பிரச்சினைகள் உணரப்படுகிற முறையை (அதுதான் கலையாக்கம்) எல்லோரும் பெரும்பாலும் கோட்டை விட்டுவிடுகிறார்கள். ஒரு சம கால நிகழ்ச்சியை அல்லது சம்பவத்தை அப்ப

டியே பெயர், ஊர், இத்தியாதி விவரணங்களுடன் எழுதி விடுவதால் மட்டும் ஒரு நல்ல யதார்த்தமான படைப்பு வந்து விடாது. புறநிலை யதார்த்தம் படைப்பாளியினால் உள்வாங்கப்பட்டு மறுபடி படைப்பு யதார்த்தமாக வெளிவருகிற படைப்பாக்க முறைமை பற்றிய சிந்தனை கூட பலருக்கு இல்லாததும் ஒரு காரணமாகும். இதற்கு மேலும் துணை செய்வது போலவே 'மொழி' மீதான ஆளுமைக் குறைவும் நிலவுகிறது.

பேச்சுவழக்கை அதனுடைய பல்வேறு கிளை வடிவங்களுடன் உயிர்ப்பாகக் கையாள்வது விரல்விட்டு எண்ணத் தகுந்தவர்களை விட மற்றவர்களுக்கு இயலாமலிருப்பது, அவர்கள் பிரக்கூ டூர்வமாக அதில் ஈடுபடுவதில்லை என்பதுதான். கிராம வாழ்வையதார்த்த நெறிநின்று நாவலில் அல்லது சிறுகதையில் சித்திரிக்க முயலும் போது கிராமிய வழக்கு மொழி உரைநடையில் வந்து கலப்பது சாத்தியம். அந்த வகையில் வழக்குமொழி, ஆசிரியர் கூற்றாக வரும் இடங்களிலும் ஒரொரு சமயம் வருவதை 'வழக்கு மொழியின் பாதிப்பு' என்று கொண்டு அனுமதிக்க முடியும். எனினும் ஒரேயடியாக, விவரணமும் வழக்கு மொழியிலும் எழுத்து வழக்கிலும் மாறி மாறி இடம் பெற்றுக் குழப்புவது, கலையாக்கக் குறைபாடுதான்.

ஈழத்தில் சிறுகதையைப் பிரக்கூ டூர்வமாகக் கையாளும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவர்கள் கூட குறிப்பிடத் தகுந்த சாதனையாளர் (major என்ற அர்த்தத்திலும் கூட) என்ற அளவுக்கு உயரவில்லை என்பதற்குக் காரணங்களிலொன்று, அவர்கள் அதிகமாக ஒன்றும் எழுதவில்லை என்பதும்தான். குறைவாக எழுதி முக்கியத்துவமும் மதிப்பும் பெற்றவர் தமிழ்ப் பரப்பில் மொளளி தான். ஆனால் தமிழகப் புனைகதைச் சூழலில் ஏராளமான நல்ல படைப்புகளும், அதிகளவு நல்ல எழுத்தாளர்களும் உள்ளனர். அசோகமித்திரன், ஜானகிராமன் அல்லது சா. கந்தசாமி, ஆதவன் ஆகியோர் கூட கணிசமான அளவு தந்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் தரத்திலும் என்

ணிக்கையிலும் கூட உயர்ந்த படைப்புக்கள் புனைகதைத் துறையைப் பொறுத்தவரை எமக்கு அவசியமாகிறது.

இந்த முன்னுரையுடன் அண்மையில் வெளிவந்திருக்கும் சில சிறுகதைத் தொகுப்புக்களைப் பற்றிய என்னுடைய கருத்துக்களை முன்வைக்கிறேன். மறுமலர்ச்சிக் கால எழுத்தாளரும் ஈழத்துப் புனைகதைகளின் முன்னோடிகளில் ஒருவராகவும் கருதப்படும் அ. செ. முருகானந்தத்தின் (அ. செ. மு.) மனிதமாடு சிறுகதைத் தொகுதி நீங்கலாக ஏனைய தொகுதிகளான வலை (டானியல் அன்ரனி), சத்தியங்கள் (நெல்லை க. பேரன்), ஆகுதி (சோமகாந்தன்), உயிர்ப்புகள் (பல எழுத்தாளர்களின் கதைகள்) ஆகியவற்றிலுள்ள பல கதைகளின் அடிப்படைப் பலமின்மை என்று நான் கருதுவது, அக்கதைகளின் தர்க்க ரீதியான கட்டமைப்பு முழுமை செம்மையற்றுக் காணப்படுவதே. ஒரு புனைகதையின் தர்க்கரீதியான கட்டமைப்பு முழுமை என்பது மொழி, மொழி பயன்படும் பயன்படுத்தப்படும் முறைமை, தரவுகளின் (facts) யதார்த்த மெய்மைப்பாடு, விவரணத்திற்கும் சித்திரிப்புக்கும் இடையேயான சேதன ஒருமைப்பாடு என்பவற்றில் பிரதானமாகத் தங்கியுள்ளது.

உதாரணத்துக்கு மொழியையே எடுத்துக்கொள்வோம்:

“எழுதுவதின் கலை எல்லாவற்றுக்கும் முதலாவதாக மொழியைப் பற்றிய கற்றலில் அடங்கியிருக்கின்றது. எந்தப் புத்தகத்தினுடையதும் குறிப்பாக அழகிய எழுத்துக்களுடையதும் அடிப்படை விஷயமாக அது இருக்கிறது.”

“சொற்களின் சாரம், தெளிவு, கம்பீரம், (சுணீரென்ற ஒலி) ஆகியவற்றின் மூலம் மொழியினுடைய உண்மையான அழகு உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒரு புத்தகத்தினுடைய காட்சிகளையும் குணங்களையும் மற்றும் கருத்துக்களையும் வடிவுறச் செய்கிறது. எழுத்தாளர், அவர் ஒரு உண்மையான கலைஞனாக இருக்க

கிறார். அவர் நம்முடைய மொழிஞானத்தின் அகராதி ரீதியான ஆதாரங்கள் பற்றிய ஒரு விரிவான அறிவைக் கண்டிப்பாகப் பெற்றிருக்கவேண்டும். மிகவும் திட்டமான, தெளிவான, சக்தி பொருந்திய சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஆற்றலும் அவருக்குக் கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும்.”

மக்ஸிம் கோர்க்கியின் இக் கருத்தோடு எனக்கு முழு உடன்பாடு. மொழி குறித்து மேற்சொன்ன பிரக்ஞை இல்லாமல் எழுதப்பட்டுவருகிற நமது பெரும்பாலான புனைகதைகள், கட்டமைப்பு முழுமையை இழப்பது ஆச்சரியத்துக்குரியதல்ல.

டானியல் அன்ரனியின் ‘வலை’

எழுபதுக்கும் எண்பதுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள கதைகளின் இத் தொகுதி அழகாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ‘கட்டுகள்’, ‘நிலைப்பாடு’, ‘வெற்றுக் காகிதங்கள்’ என்ற மூன்று சிறுகதைகளையும் ஒருபுறமாக வைத்து ஏனைய கதைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து நோக்கினால், அன்ரனியுடைய வாழ்புலம் தொடர்பற்ற முறையில் அதன் முரண்பாடுகளோடு சித்திரிக்கப்படுகிறது. ஒரு நாவலுக்குரிய தோற்றப்பாடுகள் இக்கதைகளை வாசித்த போது மனதில் எழுந்தன. இத்தகைய உணர்வு எழுந்தமை என்பது டானியல் அன்ரனியின் சித்திரிப்பு முறைக்கு ஒரு வெற்றியாகும். இது, அன்ரனிக்கும் அவருடைய எழுதுபொருளுக்கும் (அதாவது நாவாந்துறை வாழ்வு, பிரச்சனை, முரண்பாடுகள்) இடையேயான ஒரு தார்மிக உறவின் சரியான வெளிப்பாடாகும், விவரணத்தைக் குறைத்து இயன்றவரை சித்திரிப்புக்களில் இறங்கியிருப்பது டானியல் அன்ரனியிடம் உள்ள ஒரு நல்ல விஷயம். ஏனெனில் மிகுந்த அவதானமும், நுட்பமும், கலையுணர்வும் இல்லாதபோது வருகிற விவரணங்கள்தான் படைப்புக்கு ஒரு வகைச் சாதாரண தன்மையைக் கொடுக்கின்றன.

இயற்கை உணர்வு பல இடங்களில் மனதை ஈர்க்கிற வகையில் கதைகளில் வெளிப்படுகிறது. மொழியை அழகாகக் கையாள்கிற இடங்கள் கதைகளில் இருந்தாலும் தொகுதி முழுவதும் அவருடைய மொழி ஒரு சீராக, பிழையற்று உள்ளது என்பதில்லை. உதாரணமாக, “இரு பொலிஸ் காரர்களுக்கிடையில் பெருமான் இருந்து கொண்டிருந்தான்”. நின்று கொண்டிருந்தான் என்ற பிரயோகம் இயல்பாக இருக்குமளவு இருந்துகொண்டிருந்தான் என்பது இல்லை.

“எங்கேயோ பட்டமரப் பொந்திலிருந்து கிளிக்குஞ்சு ஒன்று எதையோ பார்த்துப் பயந்து கீச்சிட்டுக் கத்தியது.” இங்கு எங்கேயோ என்ற பிரயோகத்தைக் கவனித்தால் அதன் பிற்பாடு பட்டமரம், பொந்து, கிளிக்குஞ்சு போன்ற விஷயங்களெல்லாம் அவ்வளவு துல்லியமாக எப்படி வர முடியும்? வெறும் கற்பனையிலிருந்து எழுதப்படும் போது விளைந்துவிடுகிற அபாயங்கள் இவை.

இவ்வாறு பிழையானதும் பலவீனமானதுமான இடங்கள் ஆங்காங்கே கதைகளில் வருகின்றன. மொழியைப் பயன்படுத்தவில் ஏற்படுகிற இத்தகைய பிழைகள் தேர்ந்த வாசகனுக்கு நெருடலைக் கொடுப்பது மட்டுமன்றி ஒட்டுமொத்தமான கதையின் கலைத் தரத்தையும் பாதிக்கும். இவ்வகையான தவறுகள் புறக்கணிக்கத் தக்கன என்று கொண்டு மதிப்பிடுவது, இயலாத காரியமாகும்.

ஆசிரியர் கூற்றாக வரும் பகுதிகள் எவ்வாறு ஒரு கதையின் கட்டமைப்பு முழுமைக்கு ஊறு செய்யலாமென்பதை இனிக்குண்போம். சித்திரிப்பைக் காட்டிலும் ஆசிரியர் கூற்று, விவரணம் ஆகிய அம்சங்களில் தான் ஒரு கலைஞனின் கவனமும் தன்னை வெளிப்படுத்துகிற, வெளிப்படுத்தாத, கருத்தை உணர்த்துகிற, உணர்த்தாத, திணிக்கிற, திணிக்காமல் உள்ளடங்கிச் சொல்கிற நிலைப்பாடுகள் பெரும் அளவில் தங்கியுள்ளன. அந்த வகையில் கலையாக்க நெறி மிகக் கணிசமான அளவு இவற்றிலும் தங்கியுள்ளது. அன்றனியின் தொகுதியிலுள்ள எனக்குப் பிடித்த கதை

களில் ஒன்றான ‘இழப்பு’ என்பதில் கணவனைப் பிரிந்த இளம்பெண் சரசு; அவளுக்கு இன்னொருவரிடம் ஏற்படுகிற நேசம், உறவு என்பதெல்லாம் அவருடைய முத்தமகள் வயதுக்கு வந்தவுடன் எப்படித் திடீரென முடிய நேர்கிறது என்பது பற்றி நளினமாகவும் ஆனால் இந்த அமைப்பில் பெண்ணின் நிலை பற்றிய புரிந்துணர்வுடனும் எழுதப்பட்ட கதை. எனினும் கதையின் முடிவில் ஆசிரியர் கூற்றாகப் பின்வரும் பகுதி வருகிறது.

“அவள் எல்லோரையும் இழந்துதான் விட்டாள்; ஆனாலும் என்ன? எதையும் இழந்துவிடாத நெஞ்சுறுதி. அவளுக்கு அப்படியொரு மனப்பயிற்சி எப்படியோ ஏற்பட்டு விட்டது.”

இப் பகுதி கதையின் உயிரோட்டத்துடனணையாமல் வலுக்கட்டாயமாக ஒட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது. இதே போலத்தான் ‘வானம் எப்போதும் இருண்டு கிடப்பதில்லை’; ‘வலை’ ஆகிய கதைகளும்.

‘இழப்பு’; ‘ஒரு வெறும் மனிதனின் மரணம்’; ‘மண் குடிசைகளும் சில மயக்கங்களும்’ ஆகிய கதைகள் ஈர்ப்புடையன. அன்றனியிடம் தேர்ந்த ரசனையுள்ளதென்பது தெரிய வருகிறபோதும், கட்டமைப்பு முழுமையை ஊறுசெய்யும் அம்சங்கள் ஆங்காங்கே வந்து கதைகளின் வீச்சைப் பாதிக்கின்றன. சமூக மாற்றத்தை அவாவும் மனித நேயம் மிக்க இவருடைய எழுத்துக்களில் செ.கணேசலிங்கன்போன்றவர்களிடம் காணப்படும் மோசமான பிரச்சாரம் இல்லை என்பது, ஒரு நல்ல அம்சம்.

சோமகாந்தனின் ‘ஆகுதி’

முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக எழுத்துலகில் இருந்து வரும் சோமகாந்தனின் (ஈழத்துச் சோமு) சிறுகதைகளின் தொகுதி இப்போதுதான் வெளிவந்துள்ளது. 1959இல் இருந்து 1986 வரை அவ்வப்போது எழு

தப்பட்டுள்ள பதினொரு கதைகளின் தொகுதி ஒரு எழுத்தாளருடைய படைப்புப் பரிணாமம் பற்றி சில கணிப்புகளுக்கு வர எமக்கு உதவ முடியும். ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலான வாழ்க்கை அனுபவங்கள், சிந்தனையுடனும் கலையுடனும் பின்னிப் பிணைந்து படைப்பாக வெளியிடப்படுகிறபோது நாம் எதிர்பார்க்கும் கலை இலக்கிய வீச்சு 'ஆகுதி' யில் கிடைப்பதில்லை. சோமகாந்தனுடைய 62-ம் ஆண்டு, 68ஆம் ஆண்டுக் கதைகள் 86ஆம் ஆண்டுக் கதைகளைவிட (ஆகுதி, விடியல்) உணர்வுப் பரிமாற்றத்தில் மேம்பாடடைந்தவையாக உள்ளன.

ஆத்மார்த்தமான கோவில் குருக்கள் கொழும்புச் சூழல் தரும் சகல வெப்பங்களாலும் உலர்கிற கிளறிக்கல் யாழ்ப்பாணத்தான், தன்னிடம் உண்மையாக உழைக்கும் தொழிலாளியையே நம்பாத வியாபாரி, என்று குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மனிதங்களை எழுத்துகளாக்கும் சோமகாந்தன் வழக்கு மொழியைத் தவறவிட்டு விடுகிறார். 'நிலவோ நெருப்போ', 'மனப்பாம்பு' இரண்டு கதைகளும் எஸ். பொன்னுத்துரையை இடையிடை ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

“இளமையென்ற செழுந்தரையில் காலூன்றி வாளிப்பாக வளர்ந்து, எழில் நிறைந்து, முறுவலித்து நிற்கும் பொன்னியைக் கண்ட போது முருகேச பிள்ளைக்கு மதாளித்து வளர்ந்து முறுக்கேறி.. ...”

என்ற இடத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

'மனப்பாம்பு' கதையை எஸ். பொ. வின் 'சடங்கு'டன் தொடர்புபடுத்துவது தவிர்க்கவே இயலாதது. நாட்கணக்காகக் 'காய்ந்து' கிடக்கும் கிளறிக்கல் யாழ்ப்பாணத்தானின் அமுக்கப்பட்ட பாலுணர்வு (suppressed sex) என்பதுதான் இரண்டினதும் அடி. சடங்கு நாவலாகிறது: மனப்பாம்பு சிறுகதை. எனினும் நடைகூட இரண்டிலும் ஒரே தன்மையானதாக இருப்பதாய்த் தோன்றுகின்றது. 'அதுவேறு உலகம்' கதையிலும் வேறொரு தளத்தில் பாலுணர்வு பேசப்படுகிறது.

'நிலவோ நெருப்போ', 'அதுவேறு உலகம்', 'மனப்பாம்பு' ஆகிய மூன்று கதைகளும் சட்டமைப்பிலும், உணர்விலும் அனுபவ வீச்சினடியான பரிசீலனையில் காட்டும் அக்கறை, ஏனையவற்றில் இல்லை. குறிப்பாக 'பவளக்கொடி', 'தெளிவு' ஆகிய இரு கதைகளும் அடியற்ற கற்பனைகள். 'ஆகுதி', 'விடியல்' ஆகிய இரு கதைகளும் யாழ்ப்பாணத்துப் பிராமண சமூகத்தின் களத்தில் நிகழ்ந்தபோதும் கதையின் குவிமையம் யாழ்ப்பாணத்துப் பிராமண சமூகமோ அல்லது அவற்றின் சமூகச் சித்திரிப்போ அல்ல. மாறாக, யாழ்ப்பாணச் சமூகவியல் அம்சங்களிலொன்றான கோவில் முதலாளிகளுக்குச் சேவகம் செய்கிற நிலமற்ற பிராமண சமூகத்தினரின், கோவில் எசமான - குருக்களிடையே ஏற்படும் ஒரு முரண்பாட்டை இரு நிலைகளில் சொல்கிறது. 'விடியல்' கதையில் குருக்கள் விவசாயம் செய்யப்போனது 'புரட்சிகரமான'தாகத் தோற்றம் தந்தாலும் மிகைப்படுத்தலாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

தொகுதியிலுள்ள 'நாகவிகாரை' என்ற கதை 58 கலவரங்களின் பிற்பாடு எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். கலவரங்களுக்குப் பிறகு, தன்னுடைய பேக்கரியைப் பார்த்து பொருட்களை எடுத்துச்செல்ல வரும் பண்டா தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் தன்னுடைய பேக்கரியை ஒன்றுமே செய்யாமல் விட்டிருப்பதையும் சற்றுச் சேதமுற்ற நாகவிகாரை மதிலைத் திருத்துவதையும் கண்டு ஊருக்குச் சென்று "எல்லாம் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றன; தமிழர்கள் பண்புள்ளவர்களாடி. பேக்கரியை முடுவதில்லை விஸ்தரிக்க போகிறேன்" என்று மனைவியிடம் சொல்கிறான். அதுபோலவே செய்கிறான். பண்டாவினுடைய ஊரில் கடை வைத்திருந்து எல்லாம் இழந்து விட்டுவந்த வேலுப்பிள்ளை பற்றிய ஒரு பந்தியுடன் கதை முடிகிறது.

“எனினும் ஒரு விஷயம் அவருக்கு பெரிய மனப்பளுவைக் கொடுத்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த பண்டாவின் பேக்கரி மீண்டும் செழிக்கத் தென்னிலங்கையில் உள்ள தனது பூமணி ஸ்டோர்ஸ் மட்டும் யாரோ அட்டா துட்டிக் காரணல் அபகரிக்க

கப்பட்டு பியசிரி ஸ்டோர்ஸ் ஆகி விட்டதை மட்டும் அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையில்தான் தினப்பத்திரிகையில் வந்த செய்தியை அவர் படித்தார். நாக விகாரையைத் திருத்தியமைக்கும் முயற்சியில் தமிழர்கள்! கூடவே தென் இலங்கை இந்துக் கோவில்கள் பற்றிய செய்தியும் இருக்குமென்று துருவிப்பார்த்த அவருக்குக் கிடைத்தது வெறும் ஏமாற்றம்! சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்புக்குத்தான் எத்தனை அருத்தம்!''.

1959 இல் சுதந்திரனில் வெளியான போது இந்தக் கதைக்கு நிறைய அர்த்தம் இருந்திருக்கும். இன்று அத்திவாரக் கற்களும் தோண்டி எடுக்கப்பட்டு நாகவிகாரை இருந்த இடமே தெரியாமல் இருக்கிற காலத்தில் இந்தக் கதையை நாங்கள் வாசிக்க நேர்வது, ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு மட்டுமல்ல எமது போராட்டத்துக்கும் ஒரு வருத்தம் தருகிற முரண் (irony) ஆகும்.

நெல்லை க. பேரனின் 'சத்தியங்கள்'

நெல்லை க. பேரனுக்கு Present continuous tense இல் ஏன் இவ்வளவு மோகம் என்று தெரியவில்லை. அவருடைய தலைப்புகள்: 'ஒரு பென்சன்காரர் பயணம் போகிறார்'; 'ஒரு புது அத்தியாயம் ஆரம்பமாகிறது'; 'ஒரு நாணயம் காப்பாற்றப்படுகிறது'; 'ஒரு தொழிலாளி சைக்கிள் வாங்குகிறான்'; 'ஒரு பட்டதாரி நெசவுக்குப் போகிறான்...'

தலைப்புகள் இருவதில் கூட அவ்வளவு அசிரத்தையாகவா இருக்கிறார்? ஒரு வசதிக் காக எழுத்தாளர் என்று குறிப்பிடவேண்டிய நிலையில் நெல்லை க. பேரனை விடவும் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள்.

பேரனுடைய பதினேழு கதைகளடங்கிய இத்தொகுதியில் 'இறந்த கால'த்துக்குரிய கதைகளில் இருந்து 'சமகால'க் கதை

கள் வரை பல வகையான கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

"கு. ப. ரா. வையும் லா.ச.ரா.வையும் மௌனியையும் புதுமைப்பித்தனையும் போல எழுதுவதைவிட என்னைப் போலவே எழுத வேண்டும் என்பதே என் ஆசை" என்று சொல்கிற பேரனின் மிகப் பெரும்பாலான கதைகள் தகவல் குறிப்புக்களாகவும், செய்தி விவரணமாகவும், விளக்கமாகவும் திசை திரும்பி விடுகின்றன. நிறைய உதாரணங்களுள்.

"திலகத்தைப் போலவே எனது கிராமத்தின் கஷ்டப்பட்ட குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரும் கல்வியில் ஆர்வம் காட்டவேண்டும் என்பதும் அவர்களுக்கு ஏணிப்படிகளாக வசதியுள்ளவர்கள் இருக்கவேண்டும் என்பதும் எனது விருப்பமாகும்."

என்று 'ஏணிப்படிகள்' கதை முடிக்கிறது.

'அன்புள்ள எழுத்தாளருக்கு' என்ற கதை சலுதி அரேபியாவிலிருந்து ஒருவர் எழுதியதாக ஒரு கடிதம். சின்ன வகுப்புகளில் வெளிநாட்டிலிருக்கும் உமது நண்பனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுக என்று அப்பியாசக் கொப்பியில் எழுதுகிற மாதிரி ஒரு கடிதம்.

கீத் என்ற தடித்த நிறத் துவேஷம் மிக்க ஒரு எஞ்சினியரைப் பற்றிய கதையான 'சத்தியங்கள் திரளும்போது' கூட, ஓர் அருமையான அநுபவத்தை செய்நேர்த்தி, உணர்வு என்பன இல்லாமல் விரயமாக எழுதியதாயிருக்கிறது. பின்வரும் பந்தியைப் பாருங்கள்:

"எல்லோருடைய கோரிக்கைப்படியும் நிறவெறியும் குருரமும் கொண்ட கீத் எஞ்சினியர் வெளியேற்றப்பட்டார். சம்பளம் கூட்டப்பட்டது. பல வசதிகளும் செய்துகொடுக்கப்பட்டது. வருடத்துக்கு ஒரு தடவை ஒருமாத லீவு வழங்கப்பட்டது..... 'டான்' கப்பல் மீண்டும் ஓடியது."

கதை முடிந்தது! கத்தரிக்காய் காய்த்தது; எல்லாம் மங்களம் என்று எழுதாத குறைதான்.

“ஒருநாள் குடிமடியில் (புகையிலை காய்ச்சுமிடம்) புகையிலைக்குப் பாணி தோய்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது .....” என்று பேரன் கதையில் எழுதுகையில் கதை பற்றிய பிரக்ஞை அவரிடம் உள்ளதா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இதே போலவே

“என்ன பார்க்கிறீர்..... தெரியுமா என்னைப்பற்றி..... ம..... (பல்லை நெருடிக் கொண்டே)..... உடுப்பிட்டி சண்டியன்.....”

என்று எழுதுகிறபோது அடைப்புக் குறிக் குள் எழுதுகிற விஷயத்தை கதையில் எதற்கு, எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்று அவர் உணர மறுக்கிறார்.

1971ஆம் ஆண்டு எழுதிய ஒரு கதையில் “இப்போதிருக்கிறதும் நிலமானிய சமூக அமைப்புத்தானே! அது இன்னும் மாறி விடவில்லையே” என்று ‘ஒருவிதமான கதை’ என்கிற கதையில் எழுதும்போது மார்க்ஸிஸி சித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றி எழுத வேண்டும் என்று அவர் நினைப்பதையும் யோசிக்க, நயமாக இருக்கிறது!

உயிர்ப்புகள்

பன்னிரண்டு வேறுபட்ட தரத்து எழுத்தாளர்களின் கதைகளின் தொகுதியான ‘உயிர்ப்புகள்’, ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கிறபோது வெறும் சராசரித் தனமான கதைகளின் தொகுப்பாகவே எஞ்சுகிறது. இத்தொகுதியில் இடம்பெறும் கதைகளில் பெரும்பாலானவற்றை நல்ல சிறு கதைகளுக்கான முதல் வரைவுகளே (First drafts) என்று பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தான் எழுதியுள்ள பின்னூரையில் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் சரியாகச் சொல்வதானால், கலாமணியின் ‘நாட்கள்...கணங்கள் நமது வாழ்க்கைகள்’,

குப்பினான் ஐ. சண்முகனின் ‘உலகம் பரந்து கிடக்கிறது’ ஆகிய இரண்டையும் தான் அந்த வகைக்குள் கூட அடக்கலாம். ஏனைய கதைகள் அனைத்தும் உணர்வு தொற்ற வைத்தவிலும், கட்டமைப்பிலும், செய்நேர்த்தியிலும் கூடத் தோற்றுப் போகின்றன; பரிதாபகரமாய். கலாமணியினுடைய கதை அவருடைய ‘அனுபவ வெண் சூட்டில்’ (சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரிச் சூழல் உட்பட) வெளிப்படுகிறபோது ஒருவகை உணர்வுக்கிளர்ச்சி இருப்பது உண்மை எனினும் அக்கதைகூட, ஆர்வம்மிக்க, நல்ல இலக்கிய ரசிகளுள் ஒருவர் எழுதியுள்ள முதலாவது கதை போலவே தோற்றம் தருகிறது.

சி. வன்னியகுலம் எழுதியுள்ள ‘இதுவும் பிரசவம்’ என்ற கதைபற்றி அவருடைய வார்த்தைகளிலே சொல்வது மிகப் பொருத்தமானது என்று தோன்றுகிறது.

“போதித்தலும் திணித்தலும் வாசகனின் சிந்தனையை மழுங்கடிக்கச் செய்பவை. சம்பவங்களைச் சித்திரிப்பதன்மூலம் வாசகனின் சிந்தனைப் புரவியைத் தட்டி விடுபவனே உண்மையான படைப்பிலக்கிய கர்த்தா ஆகின்றான்” என்று ‘சத்தியங்கள்’ தொகுதியின் பின்னூள் விமர்சனக் குறிப்பொன்றில் சொல்கிறார். இந்த அம்சத்தைப் புரிந்து கொண்டால் அவர் இப்படி ஒரு கதையை எழுதியிருக்க மாட்டார் என்று நம்புகிறேன்.

அடிக்கடி எழுதும் ச. முருகானந்தன் தன்னுடைய கதையைப் பிள்வருமாறு முடிக்கிறார்:

“பஸ் கிளிநொச்சியை அடைந்தது. துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப்பட்டன. ‘ஐயோ அம்மா’ என்ற அலறல்கள்! முத்தையாவும் வேறு சிலரும் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தனர். பாதுகாப்புப் படையினரை தாக்க முயன்ற பத்துப் பயங்கரவாதிகள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதாக பாதுகாப்பு வட்டாரங்களை மேற்கோள் காட்டி ‘லங்கா புவத்’ தெரிவித்ததாக வானொலியும் ரூபவாஹினியும் அறிவித்தன.”

மலையகத்திலிருந்து அகதியாக வெளியேறிய ஒருவனின் பரிதாபகரமான மரணம் - அதன் காரணமான அரசு பயங்கரவாதத்தின் கொடூரம் இவற்றை எம்முள் எழுப்பத் தவறி செய்திக் குறிப்பாகக் கதை முடிவது மிகுந்த பலவீனமாகும்.

குருதி, மரணம், கொலை, பீதி, அச்சம், ஆற்றாமை, வீரம், துணிவு போன்றவற்றை தகவல் குறிப்புக்களாக எந்த இலக்கியமும் வழங்க முடியாது, இவை உணர்த்தப்படவேண்டும்: உணர்வு கிளர்த்தப்படவேண்டும். இந்த நிலைக்கு உயராத படைப்புகள் வெறும் காகிதங்கள்தான்.

இந்த நிலைதான் சின்னராஜனின் கதைக்கும். கருணை யோகனின் 'அகதிகள்' கதையில் பேசப்படும் பிரச்சினை மிக முக்கியமா

னது எனினும், படைப்பு நெறியூடாக அது உரிய முறையில் வெளிவரவில்லை.

இந்தத் தொகுப்புக்கான பொது அடிப்படை என்ன என்று யோசிக்கிற போது ஸ்தூலமாக ஒன்றும் இல்லை என்று தெரிகிறது. பல எழுத்தாளர்களின் கதைகள் வருகிறபோது ஒரு நல்ல தொகுப்பாசிரியர் அவசியம் என்பதையும் நான் இங்கு குறித்தல் வேண்டும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி எழுதியுள்ள பின்னூரைதான் 'உயிர்ப்புகள்' எனும் இத்தொகையின் உயிர்ப்பான அம்சம் என்று நான்கருதுகிறேன்.

இந்த விமர்சனக் குறிப்பில் அ. செ. மு. வின் 'மனிதமாடு' தொகுதியை நான் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அ. செ. மு. வின் எழுத்துக்கள் தனியான கவனத்தைக் கோருவன. இதுபற்றிப் பின்னர். □

நவீன ஓவியம் : பிரக்ஞையின்றிய ஒரு தூரிகை விளையாட்டா?

சில மாதங்களுக்கு முன் நெல்லியடியில் உயிர்ப்புகள் புத்தக வெளியீட்டு விழா நடந்தது. எமது இலக்கிய உலகின் முற்போக்குக் கூடாரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர், வீராவேசுமாகப் பேசினார்; பேசினார் என்பதிலும் திட்டினார் என்பதே சரி!

வயிற்றெரிச்சல்களையெல்லாம் வெட்கப்படாமல் திறந்து கொட்டினார்.

"ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அதில் பென்சிலால் சில வளையங்களைத் தாறுமாறாகக் கீறிவிட்டு ஒரு சிறு பிள்ளையிடம் கேட்டால் அது கூறும் 'இது இடியப்பம்' என்று..... ஆனால் எமது இலக்கியகாரர்களிற் சிலரோ 'இது மனம், மனத்திலிருக்கக் கூடிய எல்லாச் சிக்கல்களையும் இங்கு பார்க்க முடிகிறது' என்று சொல்வார்கள்....."

இது அவருடைய வயிற்றெரிச்சலின் ஒரு பகுதி.

இங்கு பிரச்சினை என்னவென்றால்... புரியாத விஷயங்களையெல்லாம் புரிந்த மாதிரி பாவனை செய்துகொண்டு - அது சிறுபிள்ளைத்தனமானது என்று தெரிந்திருந்தும் கொஞ்சங் கூட வெட்கப்பட மறுக்கிறவர்கள் குறித்து - முதலில் நாம் வெட்கப்பட்டுக்கொள்வோம், பிறகு விஷயத்துக்கு வருவோம்.

ஒரு நவீன ஓவியம் எமக்குப் புரியவில்லை என்றால், அது இடியப்பம் மாதிரி, தோசை மாதிரி புரிகிறது என்றால்(!), அதற்கு முக்கியமாக இரண்டு காரணங்கள் இருக்கும்.

- 1) ஓர் ஓவியத்தைப் பார்த்தவுடனேயே கருத்துக் கூற அவதிப்படுவது (நுனிப்புல் மேய்வது).
- 2) சில வரையறைகளையும், அளவீடுகளையும் வைத்துக்கொண்டு, ஓவியத்திலிருந்து கருத்தைப் பெறமுயலாமல் ஓவியத்தின் மீது ஒரு கருத்தை ஏற்றிப் பார்ப்பது.

இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் 'நவீன ஓவியத்துடனான பரிச்சயமின்மை' என்று ஒரு வசனத்துக்குள்ளேயே அடைத்துவிட முடியும் என்றாலும் கொஞ்சம் விரித்துப் பார்ப்போம்.

நவீன ஓவியத்துடன் நிறையப் பரிச்சயமுள்ள ஒரு பேர்வழி எடுத்த எடுப்பிலேயே ஒரு ஓவியம் பற்றிய கருத்தைக் கூற அவதிப்படுவதில்லை. ஏனென்றால் முதல் முறை புரியாத விஷயங்கள் அடுத்த முறை பார்க்கும் போது புரியக் கூடும். இன்னுமொருமுறை கூர்ந்து பார்த்தால் மேலும் மேலும் புரிவது போல இருக்கும். இப்படியாக ஒரு ஓவியத்தை ஒரு முறையல்ல, பல முறைகள் உன்னிப்பாகப் பார்த்தால் தான் அங்கு கோடுகளையும், வளைவுகளையும், வண்ணத் தெறிப்புகளையும் மறைந்துகிடக்கும் ஏராளம் இரகசியங்களையும் புதிர்களையும் விடுவிக்க முடியும். இதற்கு — இன்னும் இருக்கும். இன்னும் இருக்கும்... என்று நுணுக்கமாகப் பார்க்கவேண்டும்.

சில சமயம் இந்த வருஷம் புரியாத ஒரு ஓவியம் அடுத்த வருஷம் புரியக் கூடும். இல்லையென்றால் அதற்குமுடிந்த வருஷம் புரியக்கூடும். இதுவெல்லாம், குறித்த காலத்துக்குள் நாம் நவீன ஓவியத்துடன் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் பரிச்சயத்தைப் பொறுத்தே அமையும்.

அடுத்தது — ஓவியத்திலிருந்து இயல்பாகவே பெறக்கூடிய கருத்தை விடுத்து, நாம் ஒரு கருத்தை ஓவியத்தின் மீது திணித்துப் பார்ப்பது. ஓர் ஓவியம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று சில அளவீடுகளையும், வரைவிலக்கணங்களையும் வைத்துக் கொண்டு ஓவியத்தை அணுகுவது என்பது, ஓவியருக்கு நாங்கள் செய்யும் மாபெரும் துரோகமாகும்.

முதலில் ஓவியர் சொல்லவரும் சேதியைத்தான் பார்க்கவேண்டும்; பிறகுதான் எங்களுடைய அபிப்பிராயங்கள்.

எங்களுக்குப் புரியவில்லை என்பதற்காக, வேறு யாருக்கோ புரிகிறது என்பதற்காக, எங்களுடைய அறியாமைகளையே பலங்

களாக்கி நிறுவ முயல்வது என்பது எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம்?

எமது ரசனை இடியப் பரசனையாகவும், தோசை ரசனையாகவும் இருக்கிறது என்பது எதைக் காட்டுகிறது?

நாங்கள் இன்னும் வளரவேண்டியிருக்கிறது என்பதைத்தானே?

நாங்கள் எதையும் ஒரு ஒழுங்கில் வைத்துப் பார்த்துப் பழகிவிட்டோம்' ஒழுங்கானது எல்லாம் உயர்வானது என்பது எமது உறுதியான அபிப்பிராயம். ஒழுங்காக இருப்பவற்றில்தான் எமது மனது சுலபமாகப் படிக்கிறது.

ஓர் ஒழுங்கில் ஆவர்த்தனமாக (படிமுறை ஏற்றமாக அல்லது படிமுறை இறக்கமாக) நிகழ்பவைதான், எம்மை அமைதியுறச் செய்கின்றன. ஒழுங்கற்றதும், தாறுமாறாயிருப்பதும், விகாரமானதும் எங்களைக் குழப்பி விடுகின்றன.

கோணல்மாணலாய், கிறுக்கல்களாய் எதையாவது காண நேரிடும்போது நாம் அமைதி கொள்ளாது தவிக்கிறோம். இப்படித்தான் நவீன ஓவியத்திலும்.

கிறுக்கல்களும் சிக்கல்களுமாய்க் கோடுகள் மலிந்துகிடக்கும். ஒன்றின்மேல் ஒன்று ஏறியும், ஒன்று இன்னுமொன்றாய்த் திரிபடைந்தும், சிதைந்தும் உருவங்கள் காணப்படும்.

தூரிகை நோக்கமின்றி அலைந்திருப்பது போலும், வண்ணங்கள் ஒழுங்காய் வழித்து விடப்படாமல் சும்மா தெளித்துவிடப்பட்டது போலவும், தெரியும்.

ஒரு சராசரி ரசிக நிலையில் குறிப்பிட்ட ஓவியம் சிறுபிள்ளைத்தனமான ஒரு தூரிகை விளையாட்டாய்த்தான் தெரியும். ஓவியத்திலிருக்கக் கூடிய சிக்கலான வடிவங்களும், அதீத அருவத்தன்மையும் புதிர்களை அதிகமாக்கி, ஒன்றும் புரியாமல், ஈற்றில் எரிச்சல் மட்டும் மிஞ்சியிருக்கும். ஆனால், வளர்ச்சியடைந்த ஒரு ரசிக நிலையில் மட்டும்தான் ஓவியத்தின் அவ்வளவு ஒழுங்கற்ற தன்மைகளுக்கிடும் ஓர் ஒழுங்கைக்

கண்ணரைக் கூடியதாய், இருக்கும். உண்மை இதுதான்.

ஒரு ஓவியத்தின் ஒழுங்கற்ற, அருவமான தன்மைகளுக்கூடாக ஒரு ஒழுங்கும், அமைதியும் மெல்லியதாக ஊசலாடியபடி இருக்கும். இந்த ஒழுங்கையும், அமைதியையும் கண்டு பிடித்தால் மட்டும்தான் ஓவியர் சொல்லவரும் சேதியையும், நாம் புரிந்து கொள்வது சாத்தியமாகும்.

இப்படியாக, ஒழுங்கற்ற வடிவங்களை யெல்லாம் ஒரு ஒழுங்கில் வைத்துப் பார்க்கும் பக்குவம் இல்லாத வரைக்கும், அது இடியப்பமாகத்தான் தெரியும். ஏன் தோசையாகக் கூடத் தெரியலாம்.

சிறு பிள்ளைகள் எழுதுகின்றன, கீறுகின்றன. பெரும்பாலும் அவை சுயசார்பாயிராத வெறும் கிறுக்கல்களே. அவற்றில் ஓர் ஒழுங்கும் இருக்காது. ஆனால், நவீன ஓவியம் அப்படியல்ல. அதன் சிக்கல்கள் பிரக்ஞையுடன் வரையப்பட்டவை. ஒரு முதிர்ந்த, வளர்ச்சியடைந்த, நுட்பமான ரசிக நிலையில் மட்டும்தான் அதிலுள்ள ஒழுங்கைக் கண்டுபிடித்தல் சாத்தியமாகும். இதுதான் நவீன ஓவியத்தின் சிறப்பு அம்சம்! அதன் வெற்றியின் இரகசியம்!

உதாரணமாக — 'பசுவய்யா'வின் நடுநிசி நாய்கள் புத்தகத்தின் அட்டை ஓவியத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கு எல்லாமே சிறுபிள்ளைத்தனமான எழுத்துக்களும், வடிவங்களும் தான்.

ஆனால் ஓர் ஒழுங்கு அங்கு ஒளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படித்தான் ஜே.ஜே. சில குறிய்புகள் முகப்பு ஓவியமும். இது கூடுதல் அருவத்தன்மையுடையது.

இதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள எமது ரசனை நிலைகள் கட்டாயமாக மாற்றமடைய வேண்டும்; எதையும் கூர்மையாகப் புரிசோதிக்கும் ஆற்றல் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

எங்களுக்குத் தெரிந்தவரை — வீடு வீடாகவும், ஆடு ஆடாகவும், மாடு மாடாகவும் தான் இருக்கவேண்டும்; வீதி வீதியாகத்தான் இருக்க முடியும். அதை மீறி

வீதி, வேறு எதுவுமாக இருந்தாலோ நாம் சகித்துக்கொள்ள மாட்டோம். ஒழுங்கற்றதும், அருவமானதும் எம்மைப் பயமுறுத்துகின்றன. எங்களுக்குப் புரியாதது எதுவும், எங்களைத் திருப்தியுறச் செய்யாதது எதுவும், நடைமுறைக்குச் சாத்தியப்படாதவை என்று நாம் வாதாடுகிறோம்.

அதுவும் முட்டாள்தனமாக.....?

இதுதான் பிரச்சினை.....!

ஆனால் — உண்மை என்ன?

இங்கு எதுதான் ஒழுங்காயிருக்கிறது? எதுதான் சீராக நடக்கிறது? ஒன்றுமேயில்லை.

சமகாலம் எல்லாமும் தலைகீழாகி விட்ட, வாழ்வின் அர்த்தங்கள் பலவும் சிதறுண்டுபோன, ஒரு கொடூரமான காலம்! வெடிமருந்துத் திரியில் நெருப்பை மூட்டி விட்டு, சிக்கல்கள் நிறைந்த — குழப்பமான பாதைகளில் — முடிவிடத்தைத் தேடி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறோம் நாம். இந்நிலையில் ஒரு கலைவடிவம் வேறு எதைத்தான் பிரதிபலிக்கும்? இந்த ஒழுங்கற்ற, சமநிலை குலைந்த தன்மைகளைத்தானே? இப்படித்தான் நவீன ஓவியமும்.

ஆனால், இந்த ஒழுங்கற்ற, தாறுமாறான வடிவங்களினூடும் ஒரு ஒழுங்கு ஒளித்துக் கொண்டிருக்கும். அது எல்லா வடிவங்களையும் எங்கோ ஒரு மையத்திற்கு இழுத்துக் கொண்டேயிருக்கும். அந்த ஒழுங்கைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டுதான் ஒவ்வொரு கோட்டுக்கும், ஒவ்வொரு வளைவுக்கும், வண்ணத் தெறிப்புக்கும் நாம் அர்த்தம் கற்பிக்க முடியும். பிறகு அந்த அர்த்தங்களை யெல்லாம் ஒருங்கு கூட்டி ஓவியர் எம்முடன் பேச முயலும் விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இதற்கெல்லாம் எமது ரசனை வலயங்கள் இன்னும், இன்னும் விரித்துச் செல்லப்படவேண்டும்; நவீன ஓவியத்துடனான பரிச்சயத்தை ஆழமாகிக் கொண்டாக வேண்டும்; அதைப் புரிந்துகொள்ளும் பக்குவத்துக்கு உயர்ந்து போக வேண்டும்.

அதைவிட்டு — சின்னப் பிள்ளைகளைப் போல இருந்துகொண்டு — 'எங்களுடைய

ரசனை இடியப்ப ரசனைதான்' என்று வெட்கப்படாமல் சொல்லித் திரிகிறோம் என்றால்..... ?

ஓர் அடிக்குறிப்பு :

மரபுகளை விலத்திக் கொண்டு புதுக் கவிதை பிறந்தபோது அதனுடன் கூட எழுந்த சொற் சிலம்பங்களைப் போல, நவீன ஓவியம் பற்றிய பிரக்ஞை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் காலூன்றிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் (எமது தேசத்தில்) நவீன ஓவியம் என்ற பெயரில், வெறும் உருவத் தொகுப்புகளும் வெளிவருதல் சாத்தியமே.

இவ்வகை ஓவியங்கள் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் போன்றவற்றில் வருகிற சிறிய பெரிய உருவங்களை வெட்டி எடுத்து, ஒரு காகிதத்தில் தாறுமாறாக ஒட்டி வைத்தது போன்ற உணர்வை மட்டுமே, ஏற்படுத்தக் கூடியவை.

24-1-87 Saturday Review பத்திரிகையின் 20ம் பக்கத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள — பலர் கையெழுத்திட்டுள்ள — அறிக்கையொன்றில் மு. புஷ்பராஜன், இணையாசிரியர் 'அலை' சஞ்சிகை என்றும் காணப்படுகின்றது. இரண்டு வருடங்களாக — குறிப்பாக 24வது அலை இதழின் பின்னர் — அலையுடன் அவரிற்கு எந்தத் தொடர்பும் இல்லை; இக் காலங்களில் 'அலை'க்கு இணையாசிரியர் யாரும் இருக்கவுமில்லை.

அட்டை ஓவியத்திற்கான தலைப்பு கொக்கட்டிச்சோலை. இதை வரைந்தவர் நிதர்சன் என்ற ஓர் இளம் ஓவியர்.

'அலை' மீது ஈடுபாடு கொண்டிருந்த நண்பர் ஆத்மாநாம் 82ம் ஆண்டில் அனுப்பி வைத்த கவிதை இடம்மாறி, சமீபத்திலேயே திரும்பக் கிடைத்தது; தாமதத்திற்கு வருந்துகிறோம்.

— அலை

□

இது ஒரு தயாரிப்பு மட்டுமே; படைப்பு அல்ல.

வளர்ந்துவரும் நவீன ஓவியர்கள் பல ரிடத்தில் இந்தவகைக் குறைபாடு இல்லாமலும் இல்லை.

சருத்துக்களைச் செறிவாக வெளிக் கொணரும் அவசரத்தில், இயல்பாய் இருக்க வேண்டிய வடிவங்களை வலிந்து கீற முயலும்போது, (வெட்டி ஒட்டியதுபோல) ஓவியம் வெறும் உருவத் தொகுப்பு என்ற அளவில் தரங்குறைந்து போகிறது.

இருந்தாலும், இந்த வகைக் குறைபாட்டுக்கும் அந்த 'மஹா எழுத்தாளரின்' 'மஹா வாக்கியங்களுக்கும்', எதுவித தொடர்பும் இல்லை.

— சங்கரா

□

“நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ள அ. செ. மு. வின் மேற்படி இருபத்துநான்கு கதைகளையும் தொகுத்து நோக்கிப் பார்க்கும்போது ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் இது நாள்வரை நிரப்பப்படாதிருந்த ஒரு பகுதி நிரப்பப்படுவதை உணரமுடிகிறது. பொதுவாக ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு எழுதுபவர்கள் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்துடனேயே சமூகப் பார்வையுள்ள படைப்புக்கள் எழுகின்றன என்று கருதுவதுண்டு. அன்றியும் அவர்களுக்கு முற்பட்ட மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களை,

“கனவுலகின் மயக்கத்திலே 'மின்னலோடு உரையாடவும் தென்றலோடு

வினையாடவும்,

விரும்பிய மறுமலர்ச்சி இலக்கிய கர்த்தாக்கள்”

என ஈழத்து விமர்சகரொருவர் கணித்துள்ளார். (க.கைலாசபதி, புதுமை இலக்கியம். மாநாட்டு மலர்—1962, ப.7). இக் கணிப்புக்கள் எவ்வளவு தவறானவை என்பதை நிறுவுவதற்கு அ.செ.மு. அவர்களின் இத் தொகுப்பு பயன்பாடுடையதாகிறது.”

— பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் (மனிதமாடு தொகுப்பின் அணிந்துரையில்)

க.நா.சு.

1986ம் ஆண்டுக்குரிய இந்திய 'சாஹித்ய அக்கடமி' விருது க்.நா.சுப்ரமண்யத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இலக்கியத்துக்கு ஓர் இயக்கம் என்ற நூலிற்கே அது வழங்கப்பட்டுள்ளபோதும், வழமைபோல் எழுத்தாளனின் முழு இலக்கியப் பங்களிப்பும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டே விருது வழங்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை நம்பலாம். தனது வாழ்வின் பெரும்பகுதியை நவீனத், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணித்த — முழுநேர இலக்கியக்காரராக உழைத்த — அவர், இதற்குத் தகுதியானவர்தான். அவரது கருத்துக்கள், மதிப்பீடுகள் சிலவற்றை 'அலை' ஏற்றுக்கொள்ளாத போதிலும் கூட இதை அங்கீகரிப்பதில், தயக்கமேதுமில்லை. மகிழ்ச்சி நிறைந்த பாராட்டுக்களை அவரிற்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

மூன்று பிரிவுகளில் அவரது பங்களிப்பு முக்கியமானதாய் இருக்கிறது.

- 1) தர வேறுபாடுகள் ஏதுமற்று, எழுதப்படுபவையெல்லாம் இலக்கியமென்று நம்பப்பட்ட சூழலில் —பண்டிதத்தனம் மட்டும் நிறைந்தவர்களாலும், ஐனரஞ்சக எழுத்தாளர்களாலும் திசைதிருப்பங்கள் நிலவிய சூழலில் — நல்ல எழுத்தாளர்களை இனம்பிரித்துக் காட்டி அவர்களின் முக்கியத்துவத்தினை நிலைநிறுத்த, விமர்சனங்களின் மூலம் அவர் முயன்றார் ... "ஒரு மெளனியையோ ஒரு புதுமைப்பித்தனையோ உணர்ந்துகொள்ளாமல், தமிழர்களிற் பெரும்பாலோரும் கல்கியையும், குமுதம் கதைகளையும் பாராட்டத் தொடங்கிவிடுகிறார்களே, ஒரு ஷண்முகசுந்தரத்தை அறிந்துகொள்ளாமல் அகிலனைப் பாராட்டத் தொடங்கிவிடுகிறார்களே என்கிற தாபத்தில்தான் நான் விமர்சனத்துறையில் ஈடுபட ஆரம்பித்தேன்" என்று அவரே ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இலக்கிய வட்டம் போன்ற தனது சஞ்சிகையின் மூலம் விமர்சன இயக்கத்தையே நிகழ்த்திச் சென்றார். 'எழுத்து' முதல் இன்றைய 'சிறு சஞ்சிகை'களிற் காணப்படும் விமர்சன அக்கறைக்கு அவரது ஆரம்ப முயற்சிகள்தான் ஓர் அடிப்படையை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றன.
- 2) ஆங்கிலத்திலும் வேறு ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் சாதனை புரிந்துள்ள எழுத்தாளர் பலரின் நூல்களைத் தமிழ் மட்டும் தெரிந்த வாசகனும் பயன்பெறும் வண்ணம், உயிர்த்துடிப்புள்ள மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்து அளித்துள்ளார். உலக இலக்கிய வளத்தின் ஒரு பகுதியையேனும் தமிழிற்குக் கொண்டுவர முயன்ற அவரது அக்கறையும், உழைப்பும் பிரமிக்கத் தக்கது. நூட் ஹம்சன் (நில வளம்); கத்தரீன் ஆன் போர்ட்டர் (குருதிப் பூ); பேர் லாகர் க்விஸ்ட் (அன்பு வழி); ஆந்ரே ஜீத் (குறுகிய வழி); ஜோர்ஜ் ஓர்வெல் (மிருகப் பண்ணை; 1984); லெல்மா லாகர் லெவ் (மத குரு); ரோஜர் மார்ட்டின் து கார்டு (தபால்காரன்); வில்லியம் ஸ்ரோயன் (மனுஷ்ய நாடகம்) ஆறு அமெரிக்க —ஐரோப்பிய நாடகாசிரியர் (ஏழு நாடகங்கள்) போன்ற சிறந்த; படைப்பாளர்களுடன், இவர் மூலமே தமிழ் வாசகன் பரிச்சயம் கொள்ள முடிந்தது. மறுதலையாக பல தமிழ்ச் சிறுகதைகளையும், 'தலைமுறைகள்' போன்ற நாவல்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்திருப்பதன் மூலம், பிறநாட்டு வாசகர்களிற்கும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளைப் பரிச்சயப்படுத்தியிருக்கிறார்.
- 3) தமிழின் சிறந்த படைப்பாளிகளில் ஒருவராக இருக்கிறார். கவிஞராக, சிறுகதை யாளராக அவர் வெற்றிபெறவில்லைத்தான். ஆனால் பொய்த் தேவு, அசுரகணம், ஒரு நாள் ஆகிய அவரது நாவல்கள் தமிழின் சிறந்த நாவல்களிற் சிலவாகக் கணிக்கப்படுகின்றன.

சமீப ஆண்டுகளாக சிறந்த தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் சாஹித்ய அக்கடமியால் கௌரவிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். முன்பு நிலவிய மோசமான நிலைமைகள் இவ்வாறு மாற்றமுறுவதற்கும் க.நா.சு. போன்றவர்களின் தொடர்ந்த விமர்சன இயக்கமே அடிப்படை என்பதையும், நாம் புறக்கணிக்க முடியாது. □

ஆசிய நாடுகளில் விடுதலைப் போராட்டமும் கவிதையும்

— எம். ஏ. நுஃமான்

புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கத் தினல் 12.10.86இல் புதுவையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட 'மூன்றாம் உலக நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் கவிதையின் பங்கு' என்ற கருத்தரங்கில், இக் கட்டுரை படிக்கப்பட்டது; நன்றியுடன் இங்கு பிரசுரிக்கப்படுகிறது. இதே கருத்தரங்கில் ஆபிரிக்க நாடுகள் பற்றி இந்நிரலும்; லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் பற்றி சாரு நிவேதிதாவும் கட்டுரை படித்தனர்.

—அலை

இந்தக் கருத்தரங்கம் மூன்றாம் உலக நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் கவிதையின் பங்கு பற்றியது. மூன்றாம் உலகம் வசதியாகவே, ஆசியா, ஆபிரிக்கா, லத்தீன் அமெரிக்கா என மூன்று தனித் தொகுதிகளாகவும் பிரிந்துமிருக்கிறது. ஆசிய நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் கவிதையின் பங்கு பற்றி என்னைக் கட்டுரை படிக்கும்படி கேட்டுள்ளார்கள். ஆசிய நாடுகள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் ஒரு கட்டுரை எழுதுவதற்கு எனக்கு விஷயஞானம் போதாதென்பதை, நான் முதலில் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். பிலிப்பைன்ஸ், இந்தோனேசியா, கொரியா, தாய்லாந்து, மலேசியா போன்ற தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கவிதை முயற்சிகள் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. அதுபற்றித் தெரிந்துகொள்

ளக்கூடிய அவகாசமும் இப்போதைக்கு இல்லை. சீன, வியட்நாமியக் கவிதைகளில் எனக்கு ஓரளவுக்கே பரிச்சயம் உண்டு. மேற்காசியாவைப் பொறுத்தவரை பலஸ்தீனக் கவிதைகள் பற்றி மட்டுமே நான் ஓரளவு அதிகம் அறிந்துள்ளேன். தென்னாசியாவில் இலங்கை, இந்தியக் கவிதைகள் பற்றியே என்னால் ஓரளவு விரிவாகச் சொல்ல முடியும். ஆகவே இந்தக் கட்டுரை பொதுவாக ஆசிய நாடுகள் பற்றியதாயினும் குறிப்பாக இலங்கை, இந்தியா, பலஸ்தீனம் ஆகிய மூன்றையுமே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும்.

இந்தத் தலைப்புத் தொடர்பாக இன்னுமொரு விஷயத்தையும் நான் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். விடுதலைப் போராட்டம் என்பதை நாம் எவ்வாறு வரையறுத்துக் கொள்வது என்பதே அது. ஆசியநாடுகளில் மட்டுமன்றி மூன்றாம் உலக நாடுகள் அனைத்திலுமே, அந்தந்த நாடுகளின் சமூக, அரசியல் வளர்ச்சி நிலைகளுக்கேற்ப, அந்தந்த நாடுகளில் தொழிற்படும் உண்ணாட்டு வெளிநாட்டு சக்திகளின் தன்மைகளுக்கேற்ப, அந்தந்த நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டங்களின் தன்மைகளும் அமைந்திருப்பதை நாம் காண்கிறோம். அவற்றின் நோக்குகளும் போக்குகளும் வெவ்வேறானவை.

உதாரணமாக ஆசிய நாடுகளைப் பொறுத்தவரை சீனாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைமைதாங்கி நடத்திய சீனப் புரட்சியும், இந்தியாவின் தேசிய முதலாளி வர்க்கத்தின் தலைமையில் நடைபெற்ற சுதந்திரப் போராட்டமும் விடுதலைப் போராட்டங்

களே எனினும், இரண்டும் ஒன்றல்ல. அது போலவே இந்தியாவில் நக்சல்பாரி, சிறிகா குளம், தெலுங்காளு போன்ற பிரதேசங்களில் நடைபெற்ற ஆயுதந் தாங்கிய போராட்டங்கள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திலிருந்து வேறுனவை. அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து வியட்நாமிய மக்கள் நடத்திய நீண்டகால விடுதலை யுத்தமும், அதே ஏகாதிபத்தியத்தையும் ஷாவின் தலைமையிலான அதிகார வர்க்கத்தையும் எதிர்த்து ஈரானிய மக்கள் நடத்திய புரட்சியும், ஒரே தன்மையுடையவை அல்ல. அதே போலவே சியோனிசத்துக்கும் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கும் எதிராக நடைபெறும் பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டமும், சிங்களப் பெருந்தேசியவாதத்தின் இன ஒதுக்கலுக்கு எதிரான ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும், முற்றி ம் ஒரே தன்மை உடையவையல்ல. இது போலவே வங்காள தேச பிரிவினைப் போராட்டத்துக்கும் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கும் இடையில் கூட நாம் முழுமையான ஒற்றுமை காண முடியாது. ஆயினும் ஒரு பரந்த பொருளில் இவையெல்லாம் ஒற்றுமைப்படுகின்றன. ஒடுக்குவோருக்கு எதிரான ஒடுக்கப்பட்டோரின் எழுச்சி என்ற பொதுத் தன்மையே இவற்றை ஒன்றிணைக்கின்றன. இந்த வகையில் ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான ஸ்தாபன ரீதியிலமைந்த மக்கள் எழுச்சிகளையெல்லாம் நாம் விடுதலைப் போராட்டம் என்று கூறலாம். இந்தப் பொருளிலேயே விடுதலைப் போராட்டம் என்ற தொடரை நான் இங்கு பயன்படுத்துவது பொருந்தும் என்று நினைக்கின்றேன்.

II

எந்த ஒரு காலகட்டத்தின் இலக்கியமும் அந்தக் காலகட்ட வாழ்க்கையின் ஒரு பிரதிபலிப்பாகவே அமைகின்றது. இந்தப் பிரதிபலிப்பு நேரடியானதாக அல்லது மறை முகமானதாக இருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் ஏதோ ஒருவகையில் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பையே, நாம் இலக்கியத்தில் காண்கின்றோம். வேறு வகையில் சொன்னால் ஒரு காலகட்டத்தின் வாழ்க்கை நிலைமைகளே அந்தக் காலகட்டத்தின் இலக்கியப் போக்கு

களை நிர்ணயிக்கின்றன. என்று கூறலாம். நமது யுகத்தின் முக்கியமான சமூக, அரசியல் இயக்கங்கள் எல்லாம் அவற்றுக்கே உரிய கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளையும் கொண்டிருப்பது இதனால்தான். வாழ்க்கைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் இடையே ஒரு இயக்கவியல் தொடர்பு இருப்பதையே இது காட்டுகின்றது.

நமது காலகட்டம் புரட்சியின் காலகட்டம்; விடுதலையின், விடுதலைப் போராட்டங்களின் காலகட்டம். இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நடைபெற்ற சோவியத் புரட்சியுடன் நமது யுகத்தின் புரட்சிகர வரலாறு தொடங்குகின்றது. மாஓ சொன்னதுபோல 'மண்சரிவின் வேகத்துடனும் இடியேற்றின் ஆங்காரத்துடனும்' இன்று உலகெங்கும் விடுதலைப் போராட்டங்கள் பரவி வருகின்றன. குறிப்பாக ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகள் இன்று உலகப் புரட்சியின், விடுதலைப் போராட்டங்களின் மையமாக மாறியுள்ளன. இந்த நாடுகளிலெல்லாம் நலப்பிரபுத்துவ, முதலாளித்துவ, ஏகாதிபத்திய பாசிச சக்திகளின் நெருக்குதல்களில் மூச்சுத்திணறும் மக்கள், அதிலிருந்து விடுபடுவதற்குப் போராடுகின்றார்கள். ஒரு சுபீட்சமான எதிர்காலத்துக்கான போராட்டத்தில் இறங்கியுள்ளார்கள். இந்தப் போராட்டங்களில் கவிஞரும் கவிதையும் கூட முக்கிய பங்களிகளாக மாறியிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இந்த யுகத்தின் தேவைகளைப் பிரதிபலிக்காமல் இலக்கியம் ஒதுங்க முடியாது என்பதையே இது காட்டுகின்றது. நமது யுகத்துக்குரிய தேவைகளே அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்குரிய படைப்பாளிகளையும் படைப்புகளையும் உருவாக்கிவிடுகின்றன. மற்ற எல்லா இலக்கிய வடிவங்களையும்விட கவிதையே இத்தகைய போராட்ட காலகட்டத்தில் ஒரு முன்னணி இலக்கிய வடிவமாகவும் அமைகின்றது. அதனுடைய இறுக்கமும் செறிவும் உணர்ச்சியின் கொதிநிலையை நேரடியாக வெளிக்காட்டும் சாத்தியமும் இதற்குக் காரணங்கள் ஆகலாம். ஒரு புரட்சிகரக் காலகட்டம் கவிஞனையும் புரட்சி வெடிக்கும் எரிமலையாக்கி விடுகின்றது. ஒரு பலஸ்தீனக்

கவிஞன் இம்மாற்றத்தை இவ்வாறு பாடுகின்றான்.

பல நூற்றாண்டுகளின் முன்
நான் ஒருகவிஞன் கவிஞன் மட்டுமே.
சித்தர்கள் பலரின் மத்தியில் இருந்தேன்
இன்று இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில்
புரட்சி வெடிக்கும் எரிமலை ஆகினேன்.

சமீஹ் அல். காசிமின் 'இருபதாம் நூற்றாண்டு' என்ற கவிதையின் கடைசி வரிகள் இவை. இந்த நூற்றாண்டின் அரசியல் போக்கினையும் அதில் கவிஞனின் பங்கினையும் பொழிப்பாகக் கூறுகின்றன இந்த வரிகள்.

போராட்டம் எனது திசை
பாடல் எனது உயிர் மூச்சு

என்று பாடுகின்றான் தெலுங்குக் கவிஞன் செரபண்டராஜு. காசிமும், செரபண்டராஜுவும் வெவ்வேறு திசைகளில் இருந்தாலும் அவர்களின் குரல் ஒன்றாகவே ஒலிப்பதை நாம் இங்கு காண்கின்றோம். இந்தக் கவிஞர்களைப் பொறுத்தவரை போராட்ட உணர்வும் கவிதையும் ஒன்றிணைந்தவை, பிரிக்க முடியாதவை என்பதை இந்த வரிகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவு காட்டுகின்ற, அந்தப் போராட்டங்களுடன் தங்களை இணைத்துக்கொண்ட, அந்தப் போராட்டங்களின் அடித்தளமாக அமைகின்ற பரந்து பட்ட மக்களின் அபிலாசைகளுக்குக் குரல் கொடுக்கின்ற இன்றையக் கவிஞர்களின் ஒரு முக்கிய குணம்சமாக நாம் இதனைக் காண்கின்றோம்.

III

ஏகாதிபத்தியங்களுக்கும் உள் நாட்டு ஆளும் வர்க்கங்களுக்கும் இடையே உள்ள உள்ளார்ந்த பிணைப்பு மூன்றாம் உலக நாடுகள் முழுவதிலும் ஒடுக்குவோரை ஒரு பிரிவிலும். ஒடுக்கப்படுவோரை மறு பிரிவிலும் தெளிவாகப் பிரித்து வைத்துள்ளது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்ட நடவடிக்கைகள் சட்டத்திற்கும் ஒழுங்கிற்கும் ஜனநாயகத்திற்கும் விரோதமான பயங்கரவாத

நடவடிக்கைகள் என, ஆளும் வர்க்கங்களால் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. மக்கள் மீது பயங்கரவாதத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிட்ட இவர்கள் சர்வதேச ரீதியில் 'பயங்கரவாதத்தை' ஒழித்துக் கட்டுவதற்காகவும் கூட்டுச் சேருகின்றார்கள். இதற்கு மறு திசையிலே விடுதலைக் காகப் போராடும் மக்கள் அவர்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாயினும், தமக்குள்ளே ஒரு ஒருமைப்பாட்டைக் காண விரைகின்றார்கள். ஒருவருடைய விடுதலை மற்ற வருடைய விடுதலையில் தங்கி இருக்கின்றது. என்பதை உணருகின்றார்கள். மக்களுடைய இந்த உணர்வு கவிஞர்களின் குரலாக, அவர்களின் உணர்வாக வெளிப்படுகின்றது. இவ்வகையிலே ஒரு பலஸ்தீனக் கவிஞன் முழு ஆசியாவையும் தனது தாயகமாக இனங்காண்கின்றான் ஹஷீட் ஹுசைனின் 'எனது தாயகம் ஆசியா' என்ற கவிதை இந்த உணர்வை உறைப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

எனது தாயகம் ஆசியா
அதுவோ காதலின் கண்டம்
குருதியின் கண்டம்
உள்ளக் கிளர்ச்சியின் கண்டமும்
அதுதான்
காலம் கடத்துவோர்க் கெதிராய்
கிளர்ந்தெழும் மனிதரின் கண்டம் அது,
நேற்றும்
பசித்து, களைத்து, வஞ்சிக்கப்பட்ட
எனது மக்களைக் கண்ணெடுத்தும்
பாராது
என் மதிப்பும் வளங்களை மட்டும்
வாயூற நோக்கியோர் யாரோ
இன்று
ஆசியாவின் கௌரவத்தை
அங்கீகரிக்கும் நிலைக்கு ஆளாகியோர்
யாரோ
அந்த எஜமானர்களுக்கு எதிராய்
கிளர்ந்தெழும் கலகக் காரரின்
முகி எழும் தீச்சுவாலையின்
கண்டம் அது
ஆசியா அதுஎன் தாயகம்.

வங்கக் கவிஞன் துஷார் சந்திரா 'ஓர் ஆசிய விடுதலைப் போராளிக்கு' எழுதிய தனது கவிதையில் பின்வருமாறு பாடுகின்றான்:

மரணத்தின் அழைப்பாணையை நிரா
கரித்து

வாழ்வின் விடுதலையுள் மூழ்கி
அழகின் இருப்பிடம் நோக்கி
உன்னோடு கரம் பிணைத்து
நாமும் வழிநடப்போம்.

இந்தக் கவிஞர்கள் ஆசிய நாடுகளின்
ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஒருங்கிணைந்த விடுத
லைப் போராட்டத்தின் குரலைப் பிரதிபலிக்
கின்றார்கள். ஆசியாவையும் தாண்டி ஆபிரிக்
காவையும் லத்தீன் அமெரிக்காவையும்
கூட தங்கள் போராட்டத்துடன் இனங்
காணும் தன்மையையும் நாம் இந்தக் கவி
ஞர்களிடம் காண்கின்றோம். ஈழத்துக் கவி
ஞன் ஜெயபாலனின் 'அம்மாவுக்கு' என்ற
கவிதையில் இருந்து சில வரிகள்:

தென்னாபிரிக்க அன்னை ஒருத்தி
நிற வெறியரது கொடுங்கோலரசின்
வெஞ்சிறைக்குள் தன்
மைந்தனை இழந்தாள்
தென்னாபிரிக்க நாட்டின் சிறையும்
நமது நாட்டின்
சிறைகளைப் போல்வன அம்மா
வைத்தியக் கல்லூரி ஆய்வுமேசையில்
கிடத்தப்பட்ட பிணங்களைப் போல்வர்
கொடுங்கோலரது சிறைகளில் மாணிடர்

... ..
எனதரும் ஈழத் தாயக மண்போல்
விடுதலைப் போரின் விழுமியம் நிறைந்த
எல்சல்வடோர் என்கிற நாடு.....
அங்கும்
துப்பாக்கியோடு பேரூ ஏந்தும்
பெஞ்சமின் மொலாயஸ் போலொரு
கவிஞன்...

ஜெயபாலனின் இக் கவிதைவரிகள் விடு
தலைப் போராட்டங்களின் உள்ளார்ந்த ஒற்
றுமையையே விபரிக்கின்றது. மூன்றாம்
உலக நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டத்
தில் கவிதையின் பங்கு என்ன என்ற கேள்
விக்கு ஒரு வகையில் நான் இதுவரை காட்
டிய கவிதைகளிலேயே விடையும் இருக்
கின்றது.

IV

ஆசிய நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்
டத்தில் பொதுவாக இது எல்லா நாடுகளுக்
கும் பொருந்தும். கவிதை இரண்டு வகை
யில் பங்காற்றுகின்றது எனலாம். ஒன்று,
நடைமுறைவாழ்வை, அதன் அவலத்தை,
ஒடுக்குமுறையின் பல்வேறு அம்சங்களை
வெளிக்கொண்டுவருவது. துயர் உறும் மக்
களின் உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக, அவர்
களின் அபிலாசைகளின் குரலாக அமைவது.
அதன்மூலம் மனித குலத்தின் மனச்சாட்
சியை உலுப்புவது; மக்களைப் போரிடத்
தூண்டுவது. இரண்டாவது ஒடுக்கப்பட்ட
மக்களின் இறுதி வெற்றியில் நம்பிக்கை
வைப்பது; ஒரு சுபீட்சமான எதிர்காலம்
பற்றிய நம்பிக்கைக் குரலை எழுப்புவது.
விடுதலை பெற்ற சமூகத்தின் எதிர்கால மனி
தன் பற்றிய ஒரு புதிய படிமத்தை உரு
வாக்குவது. இன்றைய போராட்டச் சூழலில்
பிறந்த இந்திய, பலஸ்தீன, ஈழக் கவிதைகளை
நோக்குகையில் விடுதலைப் போராட்டத்தில்
கவிதையின் பங்கினை இவ்வாறுதான் வரை
யறுக்க முடிகின்றது.

ஆசிய நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்
டக் கவிதைகளில் நான் மேலே காட்டிய
பொதுப்பண்புகள் காணப்பட்டனும் அந்தந்த
நாடுகளின் போராட்டத்தின் தன்மைகளில்
காணப்படும் அடிப்படையான சில வேறு
பாடுகளுக்கேற்ப அந்தந்த நாட்டுக் கவிதை
களின் உள்ளடக்கத்திலும் சில அடிப்படையான
வேறுபாடுகள் காணப்படுவதையும்
நான் இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். உதா
ரணமாக இன்றைய இந்திய புரட்சிகரப்
போராட்டக் கவிதைகளுக்கும், பலஸ்தீன
ஈழ விடுதலைப் போராட்டக் கவிதைகளுக்கும்
இடையே இத்தகைய ஒரு வேறுபாட்டை
நம்மால் அவதானிக்க முடிகிறது.

இன்றைய இந்திய விடுதலைப் போராட்
டம் சாராம்சத்தில் மொழி, இன வேறுபாடு
களைத் தாண்டிய வர்க்கப் போராட்டமா
கும். ஏகாதிபத்திய, நிலப்பிரபுத்துவ, முத
லாளித்துவ சக்திகளுக்கும் உழைக்கும் மக்
களுக்கும் இடையே உள்ள வர்க்க முரண்
பாட்டின் அடிப்படையில் அது அமைந்துள்
ளது.

அந்த வகையிலே இன்றைய இந்திய போராட்டக் கவிதைகளும் இந்த வர்க்க முரண்பாட்டுக்கே முதன்மை கொடுக்கின்றன. ஆளும் வர்க்கத்தின் சுரண்டலையும் அவை திணிக்கும் கலாசாரச் சீரழிவுகளையும் அவை சாடுகின்றன. தொழிலாளர், விவசாயிகளின் எழுச்சியைப் பாடுகின்றன; புரட்சியைப் பற்றிப் பாடுகின்றன. சுரண்டல், புரட்சி, செங்கொடி, கம்யூனிஸம், சமத்துவம் போன்றவை இந்தக் கவிதைகளில் திரும்பத் திரும்ப இடம்பெறும் கருக்களாக உள்ளன. சிறிசிறி, செரபண்ட ராஜு, கப்பாராவ் பாணிக் கிரகி போன்ற தெலுங்குக் கவிஞர்களிடம் நாம் இந்தப் பண்பைக் காண்கின்றோம். மலையாளக் கவிஞன் சச்சிதானந்தலிடம், தமிழ்க் கவிஞன் இன்குலாப்பிடம், கன்னடக் கவிஞன் சித்தலிங்கையாவிடம் நாம் இந்தப் பண்பைக் காண்கின்றோம். சரேஜு தத்தா, முராரி முக்கோபாத்யாயா போன்ற வங்காளக் கவிஞர்களிடமும் நாம் இந்தப் பண்பையே காண்கின்றோம்.

உதாரணமாக செரபண்ட ராஜுவின் 'ஐயா எமக்குச் சாதி ஏது' என்ற கவிதையின் சிலபகுதிகளை இங்கு தருகின்றேன்.

ஐயா எமக்குச் சாதி ஏது
ஐயா எமக்குச் சமயம் ஏது

மண்ணைப் பிசைந்து கல்லைச் சமைத்து உமக்கு நாம் ஒரு வீடு கட்டுகையில் வெறும் வயிறேரேடு நிலத்தை உழுது உமக்கு நாங்கள் தானியம் சுமக்கையில்

ஐயா எமக்குச் சாதி ஏது
ஐயா எமக்குச் சமயம் ஏது

காய்ந்துபோன ரொட்டியைத் தின்று ஈர நிலத்தை நாம் கிண்டும்போது எரிக்கும் வெயிலில் கல்லில் சிலைகளை நாங்கள் செதுக்கித் தருகிற போது

ஐயா எமக்குச் சாதி ஏது
ஐயா எமக்குச் சமயம் ஏது

நீங்கள் எங்களைச் சாதிகளாக்கினீர் சாதிக்குள்ளும் பிரிவினை செய்தீர் ஆயின் மிகுந்த துன்புறும் நாங்கள் ஒன்றிணைந்து கைகோர்த்து விட்டால்

ஐயா எமக்குச் சாதி ஏது
ஐயா எமக்குச் சமயம் ஏது

ஒடுக்கப்பட்ட உழைக்கும் மக்களின் வாழ்வினையும். அவர்களின் விழிப்பையும் பாடுகிறது இந்தக் கவிதை.

இதுபோன்றே மக்களை வெளிப்படையாகவே புரட்சிக்கு அறைகூவும் கவிதைகளையும் நாம் இங்கு நிறையவே காணுகின்றோம். இன்குலாப்பின் பின்வரும் கவிதை வரிகளை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

விடியல் கீதங்கள் பாடுகிறோம்
விலங்குகள் நொறுங்கட்டும்— கனவு
விலங்குகள் நொறுங்கட்டும்
வேர்வையின் மக்களே விழித்தெழுவிர்
வேள்விகள் தொடங்கட்டும்— ரத்த
வேள்விகள் தொடங்கட்டும்
ஆளும் வர்க்கங்கள் நடுநடுங்க—நாம்
ஆயுதப் புரட்சி செய்வோம்
அதோ மலர்கின்ற பொன்னுலகில்
—நாம்
ஆட்சி நடத்திடுவோம்.

சிறிசிறி ஒரு கவிதையில் இவ்வாறு பாடுகின்றார்.

நீ ஊழலை ஒழிக்க வேண்டுமாயின்
சமத்துவமின்மையைத் தறிக்கவேண்டு
—மாயின்
முதலில் நீ ஒரு கம்யூனிஸ்ட் ஆகவேண்
—டும்

நீ ஒரு கம்யூனிஸ்ட் ஆகவேண்டுமெனில்
நீ ஒரு மனிதன் போல் வாழவேண்டும்
நீ செம்படையில் சேரவேண்டும்
நீ செம்படையில் சேரவேண்டும்.

(தொடரும்)

‘நிமிர்ந்த நேர்மையுள்ள மனிதர்கள் ஓர் உன்னதக் குறிக்கோள்.

முது கெலும்பில்லாத மனிதர்கள் ஏற்கனவே நம்மிடையே ஏராளம்”.

— பெட்டிண வெக்னர்

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சத்தியங்கள் நூல் அறிமுக விழாவில் பேசுகையில் அதன் ஆசிரியரான நெல்லை க. பேரன் “நான் புகழிற்காகத்தான் எழுதுகிறேன்: எவர் என்ன கருத்தைச் சொன்னாலும் ஆயிரம் புத்தகங்களையும் விற்றுப் பணத்தைப் பெற்றுவிடுவேன்” என்று சொன்னது, இலக்கியக்காரர் மத்தியில் கேலி உணர்வுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. தம்மிடையே கேலியுடன் கதைத்துக் கொள்கிறார்கள்; ஒரு கூட்டத்தில் பேச்சாளரொருவர் அதைச் சுட்டிக் காட்டினார்; பத்திரிகையொன்றின் இலக்கியப் பகுதியிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எல்லோரும் ஒழுங்காய் இருப்பது போலவும், ‘பேரன்’ மட்டும்தான் இப்படி என்பதுபோலவும் ஒரு தோற்றம் எழுப்பப்படுகிறது. யதார்த்த நிலைமைதான் என்ன? ஏனைய எழுத்தாளர்கள் யாரும் புகழிற்காகவும், லாபங்களிற்காகவும் அந்தரப்படவில்லையா? வசதிகள் எதனையும் இழக்கக் கூடாதென்பதற்காக இலக்கிய உலகின் சீரழிவுகளைக் கண்டுங் காணாத மாதிரி இருக்கவில்லையா? இலக்கிய அமைப்பு ஒன்றே தனக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்ட இரு சந்தர்ப்பங்களில் நோஞ்சான் தனமாக மௌனம் சாதிக்கவில்லையா? பத்திரிகைக்காரர் சிலரின் பின்னால் ஆலாய்ப் பறக்கவில்லையா? தம்மைப் புகழ்க் கூடிய பேச்சாளர்களை மட்டும் அழைத்து ஏன் கூட்டங்கள் நடத்துகின்றனர்? (போக்கு வரத்துச் செலவு, உண்டி, உறையுள் கொடுத்துச் சிலரைப் பிறமாவட்டக் கூட்டங்களிற்குக் கொண்டுசென்ற பழைய கதைகளும் உண்டே!). இலக்கியத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாதவர்கள்—சடங்குகள் இக் கூட்டங்களில் ஏன் இடம் பெறுகின்றனர்/ன்? இந்த இலக்கியக்காரர் பலரும் வெளியில் வாய்விட்டுச் சொல்வதில்லைத்தான்; ஆனால் நுட்பமாகத் திட்டமிட்டு அதைத்தானே செய்கின்றனர். இவர்களோடு ஒப்பிட்டால் பேரன் பரவாயில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் தனக்குரிய வெளிப்படையான

தன்மையுடன், அதை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சோமகாந்தனின் வெளியீட்டு விழாவில் அரசாங்க அதிகாரிகளும், உறவினர்களுமாகப் பெருங் கூட்டமாம். அவரது முகம் மறையுமளவிற்கு மாலை மரியாதைகளாம். இலக்கியக் கூட்டமென்பதைவிட சோமகாந்தனின் ‘அறுபதாங் கல்யாணம்’ என்று சொல்வதே சரியென ஒரு நண்பர் குறிப்பிட்டார்.

நாவாந்துறையில் நடைபெற்ற டானியல் அன்ரனியின் ‘வலை’ வெளியீட்டு விழாவில் மாலை மரியாதைகள் இல்லை; ஆனால் சோடனைகள் இருந்தன. நிகழ்ச்சி நிரலின்படி 23 பேர்களின் பேச்சுக்களை, பார்வையாளர்கள் கேட்டேயாகவேண்டும். ஆய்வுரைக்கென நால்வர் (அவர்களும் பெருமளவிற்கு ஒரேவித போக்கினைக் கொண்டவர்கள்) இருந்த போதிலும் யாழ்ப்பாணத்தின் நான்கு பத்திரிகை ஆசிரியர்களும், மாநகரசபை ஆணையாளரும் சிறப்புரைகள் ஆற்ற அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். கூட்டத்திற்குப் பேசிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஒரு கூட்டத்தில், “தற்போது நடைபெறும் நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் எழுத்தாளன், சமூக அந்தஸ்தினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஒருவகைச் சடங்குகளாக மாறிவிட்டன” என்று, குறிப்பிட்டார்.

□ □

28-2-87-இல் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் ‘வலை’ அறிமுக ஆய்வு அரசு நடந்தபோது, யோ. பெனடிக்ற் பாலனும் ஒரு பேச்சாளராகக் கலந்துகொண்டார். அவரது கருத்துக்களிலும், உடலிலும் ‘தள்ளாட்டம்’ இருந்தது; சம்பந்தா சம்பந்தமற்றவிதத்தில் சிலரை வம்புக்கிழுத்தார். “மௌனி ..... அவன் என்ன எழுதினவன்?” என்பதும் அவர் உதிர்த்த முத்துக்களில் ஒன்று. சோமகாந்தனின் தொகுதித் தலைப்பாகிய ‘ஆகுதி’ என்ற சொல் தனக்கு விளங்கவில்லை என்பதை, ரொம்பவும் பெருமிதத்தோடு(!) சொன்னார். (இவர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியொன்றில் விரிவுரையாளராக இருப்பவர்). கூட்டம் முடிந்து செல்லுகையில் ஒருவர் இன்னொருவரிடம் சொல்லிச் சென்றது காதில் விழுந்தது; “ஆகுதி எண்டது அவருக்கு விளங்க இல்லை. சோமகாந்தன் இனிமேல் புகை, வடை என்கிறமாதிரிப் பேர் வைக்கிறது நல்லது.”

— பயனி

“கலையின் வடிவம் அதுசார்ந்த ஊடகத்தின் வழி மாறுதலைடகிறது. திரைப்படவளர்ச்சியினூடாக எதிர்பார்க்கப்படும் புதிய கலை இன்னமும் வெளிவரவில்லை என்றே நான் எண்ணுகிறேன். அரசியலில் சுதந்திரத்தை எதிர்பார்க்கும் நாம் கலையிலும் அதையே அவசியம் எதிர்பார்க்க வேண்டும். தான் உருவாக்கும் உலகத்தினுள் ஒவ்வொரு கலையும் சுதந்திரமான வெளிப்பாட்டு முறையை நாடுகின்றது. இல்லாவிடின் தன்னம்பிக்கையின்மையால் அதன் சுய வெளிப்பாடு பாதிக்கப்படும். இதுவரை சினிமா, இலக்கியத்துக்கு ஒரு அடிமையாகவே சேவையாற்றிவருகின்றது; ஏனென்றால் அதன் அடிமைத்தனத்திலிருந்து அதனை விடுவிப்பதற்கு படைப்பாற்றல் மிக்க மேதாவி இதுவரை தோன்றாததனால் தான். இந்த மீட்பு எளிதாக இருக்கமாட்டாது. ஏனென்றால் கவிதையிலோ, ஓவியத்திலோ, இசையிலோ கையாளப்படும் ஊடகங்கள் விலையுயர்ந்தவையல்ல. ஆனால் திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரை படைப்பாற்றல் மட்டுமல்ல முதலும் தேவைப்படுகிறது.

சினிமாவிலே முக்கியமானது படிமங்களின் ஒழுக்கோட்டமே (flow of images). அதன் கட்டிலன் சார்ந்த இயக்கம் சொற்களின் பயன்பாடு இன்றியே தன்னை நிறைவேற்றக் கூடிய அளவுக்கு செழுமை மிக்க தாய் இருத்தல்வேண்டும். ஒரு மொழியின் அர்த்தத்தினை எப்போதும் இன்னொருமொழி மூலம் உணர்த்த வேண்டியதாயிருப்பின் முதலாவது மொழியின் பலவீனத்தையே, இது காட்டுகின்றது. சொற்களின் உதவியின்றியே இசை ஒலிகள் சுதந்திரமான ஒழுக்கோட்டத்தினூடாக தன்னை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறது. அதேபோன்று படிமங்களின் ஒழுக்கோட்டத்தினூடாக சினிமா ஏன் அவ்வாறு செய்யக் கூடாது? இது நிகழாமலிருந்தால் அதற்குக் காரணம் படைப்பாற்றல் இன்மையும், மலினமான உணர்ச்சிகளை நாளும் சோம்பேறிப் பார்வையாளர் கூட்டத்தின் மழுங்கிப்போன உணர்வுச்செவ்வியமே. இக் கூட்டம் மகிழ்ச்சியைப் பெறும் உரிமையற்றது.”

—ரவீந்திரநாத் தாகூர்
(1929இல் ‘முறாரி’ என்பவருக்கு எழுதிய ஒரு பதிலில்)

“பேராசிரியர் க. கைலாசபதி இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழிலக்கிய விழாமலரில் (கலாசாரப் பேரவை அவ்வாண்டில் கௌரவித்த எழுத்தாளர்கள் கவிஞர்களில் அ.செ.மு.வும் இடம்பெற்றார்). ‘தேசிய’ இலக்கியம் என்ற குரல் எழுந்ததும் அதையொட்டி நடந்த காரசாரமான சர்ச்சைகளும் புதுமை இலக்கியத்துக்கும் பண்டிதமரபிற்கும் நடந்துவந்த புத்தமும் அதுகாலவரை தொடர்படாத பிரச்சினைகளாய் இருந்த பலவற்றைச் சந்திக்கு இழுத்துவிட்டன.” (ஷி மலர்) என்று கூறும் கூற்று அ.செ.மு.; இலங்கையர்கோன், வேந்தனார் முதலான, ‘மறுமலர்ச்சி’ எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை முழுமையாக நோக்குகையில் பொருந்தாது என்றே கூறத்தோன்றுகிறது. சிறப்பாக பண்டித வர்க்கத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் நாற்பதுகளிலேயே எதிர்த்துப் போராடியவர்கள் இவர்கள் என்பதை நாம் நினைவிற்கொள்வது நன்று.”

— சொக்கன்
(மனிதமாடு தொகுதி, பக். XXVI)

“மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலும் முன்னரும் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டோர் மண் வாசனை உணர்வின்றி ‘ஈழம் என்ற இடவரையறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல்’ பொதுப் பகைப்புலத்தில் அல்லது தமிழகப் பகைப்புலத்தில் தமது ஆக்கங்களைச் செய்தனர் என்ற பரவலான குற்றச்சாட்டுக்கு அ.செ.மு. வை உள்ளாக்க முடியாது என்றே அவரின் கதைகளை கட்டுரைகளைப் படிக்கும்போது சொல்லத்தோன்றுகின்றது. அவர் கல்லூரியிற் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்திலே எழுதிய முதற் கட்டுரை கண்டிக் கடைசி அரசன் (உரைச் சித்திரம்) என்பதும் அது வெளியான சஞ்சிகை ஆனந்தபோதினி (தமிழகத்தில் வெளியான சஞ்சிகை) என்பதும் குறித்துக் காட்ட வேண்டியன.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் — சிறுகதை, நாவல், கவிதை வடிவங்களில் — பிரச்சினைகளைத் தொட்டு எழுதத் தொடங்கிய காலத்தையும் 1956க்குப் பின் கொண்டு வரும் ஒரு மரபு உண்டு. ஆனால், அ.செ.மு.வின் படைப்புக்களில் தேசிய, சமூக, அரசியற் பிரச்சினைகள் ஐம்பதுகளுக்கு முன்பே இடம் கொண்டுவிட்டன என அவரின் இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகளே சான்றுகளாக நின்று நிலைநிறுத்தவல்லன என்பேன்.”

— சொக்கன்
[— மனிதமாடு தொகுதி, பக். XXX]

அலை 'சோஷலிஸ யதார்த்தவாதக் கலைக் கோட்பாட்டை' ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஆனால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும், விமர்சகர்களும் தமது கலைக் கோட்பாடு அதுவே எனச் சொல்லி வந்துள்ளனர். 17-10-86 இல் நடந்த இ. மு. எ. ச. மாநாட்டின் அரசியல் தீர்மானத்தின் இறுதிப் பந்தியிலும் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது:

“இன்றைய எழுது போராட்ட நிலையில் சோஷலிஸ யதார்த்தவாதம் தனது அரசியற் கோட்பாட்டினாலும், கலை அழகியற் கோட்பாட்டினாலும் நம்மை வழிநடத்தும் தத்துவமாய் அமைபவென்றுமென இ.மு.எ.ச. வற்புறுத்துகிறது.” நான் அறிந்தவரையில் சோஷலிஸ யதார்த்தவாதமானது பின்வரும் நான்கு அம்சங்களைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

- I பிரதிபலிப்புக் கோட்பாடு.
- II வகைமாதிரித் தன்மை.
- III வர்க்கப் பார்வை.
- IV வரலாற்றுணர்வு— வெல்லும் திசை மார்க்கம்.

முற்போக்காளர்க ளெனத் தம்மைச் சொல்லிக்கொள்கிற எழுத்தாளர் பலரின் நூல்கள் — ஆகுதி; வலை; சத்தியங்கள்; உயிர்ப்புகள் — சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றிலுள்ள பெரும்பாலான ஆக்கங்களுக்கும் 'சோஷலிஸ யதார்த்தவாதத்திற்கும்' சம்பந்தமேயில்லை. முற்போக்கு விமர்சகர் பலர் இப்படைப்புக்களைப் பற்றி கூட்டங்களில் பேசியும், கட்டுரைகளில் எழுதியும் வருகின்றனர். ஆனால் அடிப்படையான இந்த விடயத்தை யாரும் தொடரவேயில்லை. இவற்றுக்கு முற்பட்ட கால படைப்புக்களிலும் இக் குறைபாட்டைக் காணலாம். குத்திரங்களைக், கிளிப்பிள்ளைகளாய்ப் பலரும் ஒப்புவிக்கின்றனர். 'சொல்லின் பொருளுணர்ந்து ஒதுவதாய்த்' தான் தெரியவில்லை. இருட்டி

வில்ஆடும் குருட்டாட்டம் இன்னும் எத்தனை காலம் தொடரும்...?

சுதீஷ் குஜரால் ஓவியராகவும், சிற்பியாகவும், கட்டிடக்கலைஞராகவும் தற்காலத்தில் புகழ்பெற்ற ஓர் இந்தியர். அவரது செவ்வி யொன்று India Today (மார்ச்சு 31, 1986) இல் வெளிவந்துள்ளது. அதில் எனக்குப் பிடித்த அவரது கருத்துக்கள் சிலவற்றைத் தருகிறேன்:

“கலைஞரின் முக்கிய அக்கறை அழகியல் ஒழுக்கமே தவிர, அரசியல் ஒழுக்கம் அல்ல.

உன்னதமான கருத்துக்கள் கலையைப் படைத்துவிடமுடியாது; கலைஞர்களே உன்னதமான கலையைப் படைக்க முடியும்.

வெளிப்பாட்டிற்குரிய கண்டுபிடிப்பின் ஒரு பகுதிதான் பாணி; கண்டுபிடிப்பு எவ்வாறு திருப்பி நிகழ்த்தப்படக்கூடும்?

ஒவ்வொரு நிகழ்வும் உருப்படியானவற்றை அளிக்காது — 'போஸ்டர்கள்' வேண்டுமானால் செய்யலாம். கலை, நிகழ்வுகளிற்குப் பொருந்தவேண்டுமென்பதற்காகப் படைக்கப்படுவதல்ல.”

கிரேக்க நாவலாசிரியரான கலான் லாகீஸின் The last Temptation of Christ என்ற நாவலினைத் தழுவி கிறிஸ்துவின் ஆறுவது திருக்காயம் என்ற நாடகமொன்று, பி. எம். அந்தோனியினால் மலையாளத்தில் எழுதப்பட்டு, நெறியாள்கையும் செய்யப்பட்டது. அது கிறிஸ்துவை அவமரியாதை செய்வதாக இருப்பதால் தடைசெய்யப்படவேண்டுமெனக் கோரி, ஊர்வலங்களையும் பொதுக்கூட்டங்களையும் மதவாதிகள் நடாத்தினர். நாடகத்தைத் தடைசெய்யக் கோருவதைக் கண்டித்த பிஷ்ப் பெளலோஸ் மார் பெளலோஸின் கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. “மதச் சார்புள்ள

ஒரு நாட்டை அமைப்பதற்கான துவக்கம் தான் இது. பேச்சரிமைக்கும் கலையை எடுத்தார்ப்பதற்கும் வாய்ப்பில்லாவிட்டால் இங்கு ஒருவகை கலாசார ஃபாஸிலம் வளருவதற்கு வாய்ப்புள்ளது. நான் நாடகம் பார்த்ததில்லை. ஆனால், கலான் ஸாகீஸின் புத்தகத்தைப் படித்திருக்கிறேன். உலகப் புகழ்பெற்ற இலக்கியம்தான். அது பாதிரி மார்களும், மேற்றிராணிமார்களும் படித்திருக்கவேண்டிய ஒரு இலக்கியமும் கூட, ஒரு கலையைப் படைப்பதற்கும், அபிப்பிராயம் சொல்வதற்கும் மதத்தின் சான்றிதழ் வேண்டுமென்பதா இவர்களின் வாதம்? இப்படியிருந்தால் மனிதன் எப்படி முன்னேறுவான்? 'விசுவாசிகளே! நீங்கள் இந்த நாடகத்தைப் பார்க்காதீர்கள். உங்கள் விசுவாசம் அழிந்துபோகும்' என்று சொல்வது கேலிக்கூத்தல்லவா? 'என்னைக் குறித்து அழாதீர்கள்' என்று கிறிஸ்துவே சொல்லியிருக்கும்போது, இந்தக் கூத்தின் அர்த்தமென்ன? 'சமூகத்தின் மிகத் தாழ்ந்தவர்களுக்குச் செய்யாததெல்லாம் எனக்கே செய்யாததாகும்' என்று இயேசுவே சொல்லியிருக்கிறார். மனிதன் புழுக்களைப் போல போபாவில் இறந்துகிடந்தபோது இந்த மதத் தலைவர்கள் எங்கே போனார்கள்? இங்கு (கேரளாவில்) இடுக்கி மாவட்டத்தில் தங்கமணி என்ற இடத்தில் பொலிஸார் நமது தார்மார்களையும் சகோதரிகளையும் பலாத்காரம் செய்தபோது இவர்கள் யாரும் ஒன்று சேரவில்லையே! வரதட்சணை சம்பந்தப்பட்ட கொலைகள் நடக்கும்போதும், லஞ்சத்தாலும், கள்ளக்கடத்தலினாலும் சாதாரண மக்கள் பாதிக்கப்படும்போதும் மிக எளிமையானவர்கள் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள். சுதந்திரமாக ஒரு கலைப்படைப்பை வெளியிடுவதன் மூலம், அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வதன் மூலம் 'இயேசுவின் அவமானிக்கப்படுகிறார்' என்று மானசீகக் கோபத்தோடு சுதந்திரவர்கள், உண்மையில் இந்த எளிமையானவர்களுக்காக அல்லவா குரலெழுப்பியிருக்கவேண்டும்?"

நாடகத்தின் மீதான 'குற்றச்சாட்டுகளுக்கு நாடகாசிரியரான பி. எம். அந்தோனி பதிலளிக்கையில்: "மனித குமாரனாகப் பிறந்த இயேசு கடவுளாக மாறும் ஒரு

நீண்ட வாழ்க்கைப் பயணத்தில், தன் வாழ்க்கையில் தியாகம் செய்யவேண்டி வந்த மனித இச்சைகளில் ஒன்றாகத்தான் மக்தலிஷ் மேரியோடுள்ள உறவு இந்த நாடகத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மனிதனாகப் பிறந்த இயேசுக்கிறீஸ்துவுக்கு மனிதத் தன்மையும் தெய்வத் தன்மையும் இருந்தே தீரும். மனதுக்கும் — உடலுக்கும், ஆத்மீ ஈழம்—பௌதிகமுமான போராட்டங்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். தன்னை (இயேசுவை) உலக வாழ்க்கைக்கு இழுக்கும் காரணிகளுள் ஒன்றுதான் மேரி. தான் வளர்ந்த நலரேத்து, உயிருக்குயிராய் நேசிக்கும் அம்மா, உறவினர்கள்— போன்ற உலக பந்தங்களை அறுத்தெறிந்து முன்னோக்கிச் செல்லும் இயேசுவைத்தான் நாடகத்தில் காட்டுகிறேன். உலக பந்தங்களுக்கு முன்பணிந்துபோகாமல், தவறானாலும் சரியானாலும் தான் நம்புகிற ஒரு உண்மையை நோக்கி லட்சிய உணர்வோடு முன்னேறும் ஒரு மனிதனாக இயேசுவைக் காட்டினால், அது எப்படி கிறீஸ்துவ மதத்தை அவமதிப்பதாகுமென்று எனக்குப் புரியவில்லை" என்று சொல்கிறார். இது பற்றிய விரிவான கட்டுரை—எம். ஆரோக்கியசாமி எழுதியது — 31-12-86 'ஐனியர் விகடன்' இதழில் வெளிவந்திருக்கிறது.

நெல்லியடியில் சில மாதங்களின் முன்பு நடந்த உயிர்ப்புகள் வெளியீட்டு விழாப் பேச்சுக்கள்கொண்ட இரண்டு கலெற்றுகளை, இங்கு நண்பர்கள் சிலர் சேர்ந்து கேட்டோம். சுவாரஷ்யமான கருத்துக்கள் பல அதில் காணப்படுகின்றன. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் பேச்சிலிருந்து சில பகுதிகளைத் தருகிறேன்—எனது நினைவிலிருந்து. "நல்ல டொக்ரர் நல்ல எஞ்சினியர் தான் எங்களுக்கு வேணும். அதைப் போல நல்ல எழுத்தாளன் தான் வேணும் என்று சொல்லப்படாதா? டொக்ரர் என்று நினைக்கிறவன் எல்லாம் டொக்ரர் இல்லை; எஞ்சினியர் என்று நினைக்கிறவன் எல்லாம் எஞ்சினியர் இல்லை. அதைப் போல எழுத்தாளன் என்று நினைக்கிறவர்கள் எல்லாரும் எழுத்தாளரில்லை—அதற்கு ஆழமான பயிற்சி தேவை பயிற்சி ஆழமுள்ள எழுத்தாளர்கள் தான். எங்களுக்குத் தேவை.

காஃப்காதான் சொன்னான். I am not a postman என்று. எழுத்தாளன் போய் ஒவ்வொருவருக்கும் கருத்துக் சொல்ல வேண்டுமென்று, எதிர்பார்க்க ஏலாது. எழுத்தினுடைய தாக்கம்தான் முக்கியம். பார்வையில் சின்சியற்றி இரக்க வேணும்; திறமையை ஆழப்படுத்த வேணும்.

காஃப்காவையும், கெழுவையும் விட்டிட்டு உலக நாவல் வளர்ச்சியைப் பற்றிக்கதைக்க முடியுமா? அவங்கள் என்ன கொம்

யூனிஸ்ற்றா? கெமு—அன்ரி கொம்யூனிஸ்ற்றன்ன? அதற்காக அவங்களை விட ஏலுமா?

இப்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் சமூக மாற்றமும் சேர்ந்து நிகழ்கிறது. இதைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள இலக்கியப் பொறுப்பு வேணும். கவனிக்கவும், நான் சமூகப் பொறுப்பு என்ற சொல்லைக் கூடப் பாவிக்க இல்லை. இலக்கியத்தை ஆழப்படுத்த வேணும்.”

பலஸ்தினக் குழந்தைக்குத் தாலாட்டு

அழாதே பாப்பா

நீண்ட அழகைக்குப்பின் உன்அம்மா

இப்போதுதான் தூங்குகிறாள்

அழாதே பாப்பா

கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்தான்

உன் அப்பா

தூக்கத்தையே விட்டுப் போய்விட்டார்

அழாதே பாப்பா

வண்ணத்துப்பூச்சியை கனவுகளில்

துரத்தித்திரிந்த உனது சகோதரன்

வேறொரு நாட்டிற்குப் போய்விட்டான்

அழாதே பாப்பா

உனது அக்காவின்

திருமண வண்டியும்

தெரியாத ஒரு நாட்டிற்குப் போய் விட்டது

இறந்த சூரியனுக்கு

இறுதிக்குளிப்பாட்டும் முடிந்துவிட்டது

சந்திரனும் சற்று முன்புதான்

புதைக்கப்பட்டது

அழாதே பாப்பா

அம்மா அப்பா அக்கா அண்ணா

சந்திரன் சூரியன் எல்லோரும்

உன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்

நீ அழுதால்

அவர்கள் உன்னை மேலும் அழவைப்பார்கள்

ஆனால்

நீ சிரித்தால் அநேகமாக

அவர்கள் எல்லோரும் ஒருநாள் மாறுவேடத்தில்

உன்னுடன் விளையாட வருவார்கள்

ஒரு உயரமான மரத்தின் சரித்திரம்

இப்படித்தான் இருக்கிறது

அங்கு ஒன்றுமேயில்லை இப்போ

சூரியனும் இல்லை சந்திரனும் இல்லை

இருளும் இல்லை விடிவும் இல்லை

சமுத்திரமான கண்களில் எந்த

மோகமும் இல்லை

துன்பத்துறைமுகத்தில் எந்தக் கப்பலும்

இல்லை

அநேகமாக இது எல்லாம்

ஒரு மாயைத் தோற்றமோ

ஒரு உயரமான மரத்தின் சரித்திரம்

கொலைக்கள வீதியில் நடக்கும்

தனிமைச் சுழற்சியோ

இந்தப் பாலைவனப் பசுந்தரைக்கு

எவரும் இப்போ வரமாட்டார்கள்

இந்த நீரோட்டத்தை

எவரும் இப்போ பருகமாட்டார்கள்

எல்லாத் தொடர்புகளும் அறுகிறது

எல்லா நட்புகளும் புதைக்கப்படுகின்றன

நடந்தவற்றிலெல்லாம்

இதுவே மிக மோசமானது

துணிவு— எனது இதயம்

இது கூடப் போய்விடும், ஆனால்

நம்பிக்கை இழந்துவிடவில்லை

வாழ்வதற்கான வாழ்க்கை ஒன்று

இருக்கவே இருக்கிறது.

— பைஸ் அஹமட் பைஸ்

ஆங்கிலம் வழியாகத் தமிழில் :

பார்த்தசாரதி

நன்றி: தமிழ் முரசு (ஐப்பசி 1986)

இந்தப் பக்கத்தை உவந்தளிப்பவர் ஓர் அன்பர்

With Best Compliments of

PL. SV. SEVUGAN CHETTIAR

No. 140, ARMOUR STREET,
COLOMBO - 12.

DEALERS IN:

Timber

Chip Board

Plywood

Wall Pannelling

Plywood Doors

Etc.

T. GRAMS: WISDOM

PHONE: 24629

WILSON WINE

PROMISE OF GOOD HEALTH

AN IMMEDIATE BENEFIT IS EXPERIENCED AFTER TAKING WILSON WINE AND NO ILL EFFECT FOLLOWS.

THIS IS NUTRITIOUS, STIMULATING, FLESH FORMING AND HEALTH RESTORING.

WILSON WINE IS ALSO SUITABLE FOR INVALIDS, AN INVALUABLE RESTORATIVE AFTER MALARIA AND OTHER FEVERS AND IN CASE OF DEBILITY AND LOWERED VITALITY.

IT'S EFFECTS ARE LONG LASTING.

**AVAILABLE AT
PALMYRAH DEVELOPMENT BOARD
OUTLETS-**

ROBERT A. WILSON CO. LTD.

37, Clock Tower Road,
JAFFNA.

Phone: 24013

புதுமையின் உறைவிடம்

நாங்கள் !

விளம்பரத் துறையிலும்
சந்தைப் படுத்தலிலும்
விற்பன்னர்கள்

நாங்கள் !!

நேற்றுப் பெய்த மழைக்கு
முளைத்த காளான்கள்
அல்ல

நாங்கள் !!!

எமது புதுமை விளம்பரங்களை
கடந்த 15 வருடங்களாக
வாடிக்கையாளர்கள் அறிவர்

உங்களுக்கும் எங்கள்மேல்
நம்பிக்கை பிறந்தால்
தொடர்பு கொள்க;

ஜோ. எகட்டன்

செனித்-மார்க்கட்டிங் அன்ட்
அட்வைசிங் சிஸ்டம்ஸ்

19/3 கொழும்புத்துறை வீதி,
கண்டிக்குளி மகலிர் கல்லூரி முன் ஒழுங்கை
யாழ்ப்பாணம்.

நியூ எரூ பப்ளிகேஷன்ஸ் லிமிட்டெட் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, அலை இலக்கிய வட்டத்தினால் (48, சுய உதவி வீடமைப்புத் திட்டம், குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.) வெளியிடப்பட்டது.